

ก้อนกรวด กับฝันที่เดินได้

เสียงหัวใจจากทางเดินชีวิตคนไทย

ลุงตี๋

ก่อนกรวดกับฝนที่เดินได้

เสียงหัวใจจากทางเดินชีวิตคนไทย

โดย

ลุงตี๋inspiration

สารบัญ

บทนำ

บทที่ 1 ก้าวแรกใต้เงาต้นลำพู

บทที่ 2 เสียงลมพัดผ่านตลาดเช้า

บทที่ 3 ก่อนกรวดบนทางเดินเด็กเล็ก

บทที่ 4 เพลงรักจากลูกหลานชาวนา

บทที่ 5 แสงตะวันลับฟ้า ณ หมู่บ้านห่างไกล

บทที่ 6 กอไผ่ลมพัด ความสุขจากลมหายใจเรียบง่าย

บทที่ 7 คำสัญญาตอนเช้าจากร้านตัดผมเล็กๆ

บทที่ 8 เสียงนกร้องในวันฝนพรำ

บทที่ 9 ปลายฝนต้นหนาว รอยยิ้มที่ไม่หายไป

บทที่ 10 กรอบรูปเก่าในบ้านไม้ริมคลอง

บทที่ 11 หมอกตอนเช้าบนยอดเขา การตัดสินใจในความไม่แน่นอน

บทที่ 12 เพลงสุดท้ายใต้ต้นไม้ใหญ่ใจกลางเมือง

บทส่งท้าย

บทนำ

ในยามที่แสงแดดอุ่น ๆ ลอดผ่านช่องหน้าต่างเก่า ๆ ตกกระทบ
ก้อนกรวดเรียงรายบนทางเดินเล็ก ๆ ฉันมักคิดถึงชีวิตคนธรรมดาที่
ไม่ได้มีความวิเศษวิโสเหมือนนวนิยาย แต่กลับเปี่ยมไปด้วย
ความหมาย ที่ซ่อนอยู่ในฝุ่นละอองบนหน้าต่าง สายลมที่พัดผ่านใบไม้
หรือเสียงหัวเราะของคนที่เรารัก นี่คือเสียงดนตรีเบา ๆ ที่ไม่ต้องอาศัย
เครื่องมือขบวนใหญ่ใด ๆ ให้ดัง เราแค่หยุดฟัง และเพลิดเพลินไปกับ
มัน

หนังสือเล่มนี้ชื่อว่า ก้อนกรวดกับฝันที่เดินได้ มันไม่ใช่เรื่องเล่า
แฟนตาซีที่มีสิ่งมีชีวิตวิเศษหรือแผนที่ขุมทรัพย์ แต่เป็นการเดินทาง
ผ่านชีวิตของคนธรรมดาในสังคมไทย ที่ฝัน และดิ้นรน เพื่อตามหา
แสงสว่างเล็ก ๆ ในแต่ละวัน บางครั้งก้อนกรวดที่วางนี้อาจกลายเป็น
อุปสรรคในการก้าวเดิน แต่บางครั้งมันก็กลายเป็นแรงผลักดันให้เรา
ผลักดันตัวเองไปข้างหน้าได้อย่างไม่คาดฝัน

ถ้าคุณอยากได้หนังสือที่พูดเหมือนคนเพื่อนบ้านที่นั่งเคียงข้าง
ปลอบใจด้วยคำพูดง่าย ๆ สบาย ๆ แต่ลึกซึ้งและมีจังหวะเหมือน
บทเพลงพื้นบ้านที่ฟังแล้วโยกหาความอบอุ่นในใจ เล่มนี้คือคำตอบ
บทเล่าที่ฉันทอดด้วยเส้นใยของชีวิตจริง ที่ไม่สวยงามเพอร์เฟค แต่
แทนด้วยความจริงใจและความหวัง ไม่ว่าจะเป็นคนที่เพิ่งเริ่มต้น
เดินทาง หรือคนที่กำลังหยุดคิดทบทวน เรายินดีต้อนรับคุณกับการ
เดินทางนี้อย่างอบอุ่น

พร้อมไหมกับก้อนกรวดที่อาจขวางทางคุณในตอนแรก แต่จะ
กลายเป็นบันไดสู่ฝันที่เดินได้ ให้หัวใจของเราสองคนก้าวไปด้วยกัน
อย่างมั่นคง และเปี่ยมด้วยบทเพลงแห่งชีวิตที่ไม่มีวันตกหล่นในทุก ๆ
หน้า คือสิ่งที่ฉันอยากให้คุณสัมผัสในบทต่อ ๆ ไปของหนังสือเล่มนี้

บทที่ 1 ก้าวแรกใต้เงาต้นลำพู

แสงสุดท้ายของวันทาบทาลงบนคิ่งน้ำบางกระเจ้า ปลายฝนต้นหนาวนำพาอากาศเย็นสบายมาพร้อมกับกลิ่นดินและไอน้ำที่ผสมปนเปกันจนเป็นกลิ่นอายอันเป็นเอกลักษณ์ ผมในวัยยี่สิบต้นๆ นั่งอยู่บนม้านั่งไม้เก่าๆ ริมตลิ่ง ทอดสายตาไปยังต้นลำพูขนาดมหึมาที่ยืนต้นตระหง่านอยู่เบื้องหน้า กิ่งก้านของมันแผ่ขยายออกไปทุกทิศทางราวกับกำลังโอบกอดท้องฟ้าและผืนน้ำเอาไว้ในอ้อมแขนเดียวกัน แสงแดดสีทองที่ลอดผ่านใบไม้ลงมาทำให้เกิดเงาตะคุ่มที่พลัวไหวไปตามแรงลม ดูราวกับมีชีวิตจิตใจ

เสียงเรือหางยาวที่แล่นผ่านไปเป็นระยะๆ คือเสียงเดียวที่ทำลายความเงียบสงบของที่นี่ คลื่นลูกเล็กๆ ที่แตกตัวกระทบฝั่งเป็นจังหวะสม่ำเสมอ ฟังดูคล้ายเสียงกระซิบปลอบประโลม แต่ในใจของผมกลับสวนทางกับความสงบนั้นโดยสิ้นเชิง มันว่าวุ่นและสับสนราวกับพายุที่กำลังก่อตัว ผมรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเพียงเศษใบไม้ที่ถูกพัดพามา

อย่างไร้จุดหมาย ลอยคว้างอยู่กลางแม่น้ำเจ้าพระยาอันกว้างใหญ่ รอวันที่จะหมดแรงและจมดิ่งลงสู่ก้นบึงที่มืดมิดและหนาวเหน็บ

เพียงไม่กี่วันก่อนหน้านั้น ผมยังเป็นพนักงานออฟฟิศที่สามล้อเข็นเตรียมกริบ ผูกเนคไท และนั่งทำงานในห้องแอร์เย็นฉ่ำบนตึกสูงใจกลางเมืองหลวง ตำแหน่งหน้าที่การงานที่ใครๆ ต่างก็บอกว่ามั่นคงและมีอนาคตไกล แต่สำหรับผมแล้ว ทุกๆ วันที่ผ่านไปคือการแสดงละครฉากใหญ่ที่ผมต้องสวมบทบาทที่ไม่ใช่ตัวเอง ผมต้องฝืนยิ้ม ต้องพูดในสิ่งที่ไม่ได้คิด และต้องทำในสิ่งที่ไม่ได้เชื่อ หัวใจของผมมันเหี่ยวเฉาลงทุกวันๆ จนในที่สุดผมก็ตัดสินใจที่จะยุติการแสดงนั้นลง ผมยื่นใบลาออก ท่ามกลางความประหลาดใจของเพื่อนร่วมงานและความผิดหวังของครอบครัว ผมเดินออกมาจากตึกนั้นโดยที่ยังไม่มีแผนการในชีวิต รู้เพียงแค่ว่าผมไม่สามารถทรยศต่อหัวใจของตัวเองได้อีกต่อไป

“หนีร้อนมาพึ่งเย็น หรือหนีวุ่นวายมาหาความสงบกันล่ะพ่อหนุ่ม” เสียงทุ้มๆ ที่ดังขึ้นจากด้านข้างทำให้ผมหลุดออกจากภวังค์ ผมหันไปมอง เห็นชายชราคนหนึ่งนั่งยองๆ อยู่ข้างๆ ผมตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่ทราบ แกสวมเสื้อคอกลมสีขาวที่เก่าจนเป็นสีหมอกกับกางเกงขา ก๊วยสีน้ำเงินเข้ม บนใบหน้ามีริ้วรอยแห่งกาลเวลาปรากฏอยู่เต็มไปหมด แต่ดวงตาของแกกลับดูแจ่มใสและเปี่ยมไปด้วยความเมตตาอย่างน่าประหลาด

“ผม... ผมแค่มาเดินเล่นครับลุง” ผมตอบตะกุกตะกัก รู้สึกเหมือนถูกจับได้ว่ากำลังคิดอะไรอยู่

“คนเรานะนะ เวลาสบายใจมักจะมองไปข้างหน้า แต่วันไหนที่ทุกข์ใจมักจะมองลงต่ำ หรือไม่ก็มองหาสายน้ำ” ลุงพูดพลางยิ้มจนเห็นรอยตีนกาที่หางตา “สายน้ำมันช่วยพัดพาความทุกข์ไปได้บ้าง แต่ถ้าต้นตอของความทุกข์ยังอยู่ในใจเรา ต่อให้ย้ายไปนั่งริมทะเลที่ไหน มันก็ยังตามไปอยู่ดี”

คำพูดของลุงเหมือนค้อนปอนด์ที่ทุบลงมากลางใจผมอย่างจัง
“ลุง... รู้ได้ยังไงครับ”

“ลุงไม่รู้อะไรหรอก” แกหัวเราะเบาๆ “ลุงแค่เคยเป็นแบบเรามาก่อน ตอนหนุ่มๆ ลุงก็เคยทิ้งทุกอย่างมาเหมือนกัน ทั้งนา ทั้งไร่ ทั้งบ้านเกิดที่ใครๆ ก็บอกว่าดี มาตายเอาดาบหน้าที่กรุงเทพฯ แล้วก็มาเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่ไต้หวันลำพูต้นนี้แหละ”

ลุงพยักพยิดหน้าไปทางรากของต้นลำพูที่โผล่พ้นดินขึ้นมาอย่างแข็งแรง บิดเป็นเกลียวราวกับกลัมน้ำของนกมว “เห็นรากพวกนี้ไหม กว่ามันจะแข็งแรงได้ขนาดนี้ มันต้องขอนโซไปไกลแค่ไหน ต้องสู้กับดินแข็งๆ ต้องหาอาหารมาเลี้ยงลำต้น ก้าวแรกของมันก็เป็นแค่รากฝอยเล็กๆ ที่ดูบอบบาง แต่ถ้ามันไม่กล้าที่จะขอนโซลงไป在地 มันก็ไม่มีวันที่จะเติบโตขึ้นมาเป็นต้นไม้ใหญ่ที่ให้ร่มเงาแก่ใครๆ ได้”

ผมตั้งใจฟังทุกถ้อยคำของลุงอย่างจดจ่อ “ชีวิตคนเราก็นั่นแหละพ่อกับแม่ ก้าวแรกมันน่ากลัวเสมอ มันคือการเดินออกจากที่ที่เราคุ้นเคย ไปสู่ที่ที่เราไม่รู้จัก มันเสี่ยงที่จะล้มเสี่ยงที่จะเจ็บ แต่ถ้าเราไม่กล้าที่จะก้าว เราก็จะไม่วันได้เห็นโลกที่กว้างกว่าเดิม จะไม่มีวันได้รู้ว่าศักยภาพที่แท้จริงของเรามันมีมากแค่ไหน”

“แต่ถ้าผมก้าวไปแล้วล้มล่ะครับ ถ้ามันไม่เป็นอย่างที่คิดล่ะครับ”
ความกลัวที่ผมพยายามกดมันไว้ผุดขึ้นมาอีกครั้ง

“ก็แค่ลุกขึ้นมาปัดฝุ่นแล้วเดินต่อสิ” ลุงตอบด้วยน้ำเสียง
หนักแน่น “แปลที่ได้มามันคือบทเรียน มันคือเครื่องเตือนใจว่าเราเคย
พลาดตรงไหน คราวหน้าจะได้ระวังมากขึ้น คนที่ไม่เคยล้มคือคนที่ไม่
เคยเดินไปไหนเลยนะพอห่ม ชีวิตที่ติดอยู่กับที่ มันน่ากลัวกว่าการล้ม
เป็นร้อยเป็นพันครั้งเสียอีก”

บทสนทนากับลุงในเย็นวันนั้นเป็นเหมือนแสงสว่างที่ส่องเข้ามา
ในอุโมงค์อันมืดมิดในใจผม คำพูดของแกเรียบง่ายแต่กลับทรงพลัง
มันค่อยๆ ปลดล็อกโซ่ตรวนที่มองไม่เห็นซึ่งพันธนาการความคิดของ
ผมเอาไว้ ผมเริ่มมองเห็นความเป็นไปได้ใหม่ๆ ที่ผมไม่เคยมองเห็นมา
ก่อน

ผมเงยหน้าขึ้นมองต้นลำพูอีกครั้ง คราวนี้ผมไม่ได้เห็นแค่ต้นไม้
แต่ผมเห็นสัญลักษณ์ของความกล้าหาญ การต่อสู้ และการเติบโต ผม
สูดลมหายใจเข้าลึกๆ กลืนอายุของธรรมชาติและ ความหวังที่เพ็งก่อ
ตัวขึ้นผสมผสานกันจนทำให้ผมรู้สึกสดชื่นอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

“ขอบคุณมากครับลุง ลุงทำให้ผม...” ผมหันกลับไปเพื่อที่จะ
ขอบคุณแกอย่างจริงจัง แต่ก็ต้องประหลาดใจเมื่อพบว่าตรงที่ลุงเคย
นั่งอยู่นั้นว่างเปล่า ไม่มีร่องรอยของใครอยู่เลย ผมมองซ้ายมองขวา
แต่ก็ไม่เห็นวีแววของชายชราคนนั้น มีเพียงเสียงลมที่พัดผ่านยอด
ลำพูจนใบไม้เสียดสีกันเป็นเสียงซ่าๆ เท่านั้น ผมนั่งอึ้งไปชั่วครู่ ก่อนที่
รอยยิ้มบางๆ จะค่อยๆ ปรากฏขึ้นบนใบหน้า

บางที... ลุงคนนั้นอาจจะเป็นเพียงภาพสะท้อนของเสียงในใจผมเอง เสียงที่ผมพยายามจะละเลยมันมาตลอด หรือบางที... แกอาจจะ เป็นจิตวิญญาณที่ดั่งามของสถานที่แห่งนี้ที่ปรากฏตัวขึ้นมาเพื่อชี้ทางสว่างให้กับคนที่กำลังหลงทางอย่างผม ไม่ว่าความจริงจะเป็นเช่นไร การได้พบกับแกในเย็นวันนั้นคือจุดเปลี่ยนที่สำคัญที่สุดในชีวิตของผม

ผมเดินกลับออกมาจากคુંน้ำบางกระเจ้าในขณะที่ความมืดเริ่มเข้ามาแทนที่แสงสุดท้ายของวัน แต่ในใจของผมกลับสว่างไสวและเปี่ยมไปด้วยพลัง ผมยังไม่รู้ว่าวันพรุ่งนี้จะเป็นอย่างไร แต่ผมรู้แล้วว่าผมจะเริ่มต้น 'ก้าวแรก' ของผมอย่างไรและเพื่ออะไร ก้าวแรกบนเส้นทางที่หัวใจของผมเรียกร้องมาตลอด ก้าวแรกที่อาจจะไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ แต่เป็นก้าวที่เต็มไปด้วยความหมายและความภาคภูมิใจ... ก้าวแรกได้เงาต้นลำพู

บทที่ 2 เสียงลมพัดผ่านตลาดเช้า

ในคืนวันศุกร์อันเงียบเหงาและอ้างว้าง พลอยตัดสินใจเก็บเสื้อผ้าวใส่กระเป๋าเดินทางใบเล็กอย่างเชื่องช้า ความรู้สึกว่างเปล่าที่กัดกินหัวใจของเธอมานานหลายสัปดาห์ได้ไล่ต้อนเธอมาจนถึงทางตันอีกครั้ง ชีวิตในเมืองหลวงที่เธอเคยวาดฝันไว้เสียสวยงาม บัดนี้กลับกลายเป็นเพียงการใช้ชีวิตอยู่ในห้องสี่เหลี่ยมแคบๆ และจ้องมองหน้าจอคอมพิวเตอร์ที่แสงสีฟ้าใส่หน้าทั้งวันทั้งคืนอย่างไร้จุดหมาย เธอตัดสินใจลาพักร้อนเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์เต็ม โดยมีจุดหมายปลายทางคือบ้านของคุณยายที่ต่างจังหวัด ที่ซึ่งเธอหวังว่าจะได้หลีกเลี่ยงเสียงอึกทึกครึกโครมของเมืองที่ตั้งก้องอยู่ในหัวใจและโสตประสาทของเธอตลอดเวลา

เช้าวันรุ่งขึ้น ณ ตลาดเช้าของอำเภอเล็กๆ ที่แสนสงบ กลิ่นอายของชีวิตที่พลอยเคยหลงลืมไปนานแล้วได้หวนกลับมาทักทายเธออีกครั้ง เสียงเงี้ยวจ้าวของผู้คนที่ออกมาจับจ่ายซื้อของ กลิ่นหอมกรุ่น

ของข้าวเหนียวหมูปิ้งที่ลอยมาปะทะจมูกยามเช้า กลิ่นควสดของปลา ที่นอนเรียงรายอยู่ในกระบะน้ำแข็ง และกลิ่นดินชื้นๆ ที่ระเหยขึ้นมา จากพื้นหลังฝนตกเมื่อคืนวาน ทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวเธอดูเปี่ยมไปด้วยชีวิตชีวา แตกต่างจากชีวิตของเธอในเมืองกรุงที่เปรียบเสมือนนาฬิกาที่หยุดเดินไปแล้ว

พลอยเดินทอดน่องไปเรื่อยๆ อย่างไม่รู้จุดหมาย ปลอยให้สองเท้าพาเธอเดินลัดเลาะไปตามกลางฝูงชนที่ขวักไขว่ สายลมยามเช้าพัดผ่านร่างกายของเธออย่างแผ่วเบา หอบเอาเสียงหัวเราะของแม่ค้าเสียงต่อรองราคาที่ตั้งแข็งแะ และเสียงสับหมูนบนเชียงที่ตั้งเป็นจังหวะสม่ำเสมอ ทุกเสียงผสมผสานกันกลายเป็นบทเพลงแห่งชีวิตที่เธอไม่เคยได้ยินมาก่อน หรือบางทีอาจจะเคยได้ยินแต่ไม่เคยเปิดใจรับฟังมันอย่างแท้จริง

แล้วในที่สุด สายตาของเธอก็พลันไปหยุดอยู่ที่แผงขายขนมไทยเล็กๆ แห่งหนึ่ง หญิงชราเจ้าของร้านกำลัง่วนอยู่กับการบรรจุจัดขนมใส่กระทงใบตองด้วยความประณีตและสวยงาม บนใบหน้าของเธอมิแต่รอยยิ้มที่เปี่ยมไปด้วยความสุข แม้ว่าจะมีเหงื่อเม็ดเล็กๆ ชิมอยู่ตามไรผมที่ขาวโพลน พลอยรู้สึกเหมือนมีแรงดึงดูดบางอย่างที่ทำให้เธอต้องเดินเข้าไปใกล้ๆ แผงขนมนั้น

“ขนมชั้นของคุณขายสวยจังเลยคะ” พลอยเอ่ยทักขึ้นด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวล

คุณยายละมือจากการจัดขนม แล้วเงยหน้าขึ้นมายิ้มให้พลอยอย่างใจดี “เพิ่งทำเสร็จใหม่ๆ เลยจะหนู ลองชิมดูสิ” คุณยายพูดพลางยื่นขนมชิ้นเล็กๆ ที่อยู่ในกระทงใบตองให้เธอ

รสชาติหวานละมุนของขนมชิ้นที่ค่อยๆ ละลายในปากทำให้พลอยรู้สึกอบอุ่นหัวใจอย่างน่าประหลาด เธอยินดีคุยกับคุณยายอยู่พักใหญ่ จนได้ความว่าคุณยายชื่อมาลี ท่านขายขนมอยู่ที่ตลาดแห่งนี้มาเกือบสี่สิบปีแล้ว ตั้งแต่ยังเป็นสาวแรกรุ่นจนกระทั่งตอนนี้มีหลานเต็มบ้าน

“ยายมีความสุขทุกครั้งที่ได้ทำขนม ได้เห็นคนกินขนมของคุณยายแล้วมีความสุข” คุณยายมาลีพูดพลางเช็ดมือกับผ้ากันเปื้อนผืนเก่า “ตลาดนี้ก็เหมือนบ้านหลังที่สองของยาย ทุกๆ เช้าที่ลมพัดมา ยายจะได้ยินเสียงของมัน มันคอยเล่าเรื่องราวต่างๆ ของผู้คน เล่าเรื่องราวของชีวิตให้ยายฟัง”

พลอยมองไปรอบๆ ตัวเธออีกครั้ง พยายามเงี่ยหูฟัง ‘เสียงของลม’ ที่คุณยายบอกเล่า ที่มุมหนึ่งของแผงขนม มีนกไม้ตัวเล็กๆ ที่เกาะสลักอย่างเรียบง่ายแขวนอยู่ มันกำลังหมุนตัวไปตามแรงลมที่พัดผ่านเข้ามา นกตัวนั้นไม่ได้มีความสวยงามวิจิตรบรรจงแต่อย่างใด แต่กลับมีเสน่ห์บางอย่างที่ดึงดูดให้พลอยไม่สามารถละสายตาไปจากมันได้

“นกตัวนั้นน่ารักจังเลยคะคุณยาย คุณยายขายหรือเปล่าคะ” พลอยเอ่ยถามด้วยความสนใจใคร่รู้

คุณยายมาลีมองตามสายตาของพลอยไปยังนกไม้ตัวนั้น ก่อนจะหันกลับมายิ้มอย่างอ่อนโยน “ตาของยายเป็นคนแกะให้จ๊ะ เขาบอกว่า

ลมที่พัดผ่านตลาดทุกเช้ามันไม่ได้มาตัวเปล่า แต่มันหอบเอาความฝัน และเรื่องเล่าของผู้คนมาด้วย นกตัวนี้ก็เปรียบเสมือนตัวแทนของความฝันเหล่านั้นที่ล่องลอยมากับสายลม”

“หนูขอซื้อต่อได้ไหมคะ” พลอยรู้สึกถูกชะตากับนกไม้ตัวนี้เหลือเกิน รวากับว่ามันคือสิ่งที่เธอตามหามาตลอดชีวิต

คุณยายมาลีหนึ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะสายหน้าอย่างช้าๆ “ยายให้หนูไม่ได้หรอกจ๊ะ ของแบบนี้มันต้องสร้างขึ้นมามีด้วยมือของเราเอง”

ความผิดหวังฉายชัดขึ้นบนใบหน้าของพลอย แต่แล้วคุณยายมาลีก็หยิบบางอย่างออกมาจากใต้แผง มันคือท่อนไม้เล็กๆ ขนาดพอดีมือ กับมิดแคะสลักเล่มจิ๋วที่วางคู่กัน

“ลมพัดเรื่องราวมาให้หนูแล้ว” คุณยายพูดพลางยื่นของสองสิ่งนั้นให้พลอย “ที่เหลืก็ขึ้นอยู่กับว่าหนูจะแกะสลักมันออกมาเป็นเรื่องราวของตัวเองได้หรือเปล่า”

พลอยรับท่อนไม้และมิดมาถือไว้ในมืองๆ นี่คือจุดหักมุมเล็กๆ ที่เธอไม่เคยคาดคิดมาก่อน เธอไม่ได้ของที่อยากได้ แต่กลับได้เครื่องมือที่จะสร้างมันขึ้นมาด้วยตัวเอง เธอกล่าวขอบคุณคุณยายแล้วเดินออกมาจากร้านอย่างช้าๆ เพื่อหาที่นั่งบนม้านั่งยาวริมทางเดิน

เธอลองกำมิดในมือแน่นขึ้น มองท่อนไม้ที่ยังไม่มีรูปทรงใดๆ ในตอนแรกเธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะเริ่มต้นจากตรงไหน แต่เมื่อหับตาลงแล้วตั้งใจฟังเสียงรอบตัวอีกครั้ง เสียงลมที่พัดผ่านยอดมะพร้าว เสียง

เด็กน้อยร้องไห้โยเย เสียงผัดกับข้าวในกระทะ ทุกอย่างกลับประสานกันเป็นท่วงทำนองที่ไพเราะอย่างน่าประหลาดใจ

พลอยสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วจรวดปลายมิดลงบนเนื้อไม้เป็นครั้งแรก มันอาจจะยังบิดๆ เบี้ยวๆ ไม่ได้รูปทรงอย่างที่คิด แต่ในใจของเธอกลับรู้สึกเหมือนได้เริ่มต้นบรรเลงบทเพลงของตัวเองเป็นครั้งแรกแล้วจริงๆ

เข้านั้น พลอยยังไม่ได้นึกไม้แกะสลักที่ส่ายงามกลับไป แต่เธอได้บางสิ่งที่สำคัญยิ่งกว่านั้นกลับมาแทน นั่นคือการค้นพบว่าแรงบันดาลใจไม่ใช่สิ่งที่ต้องออกไปวิ่งตามหาจากคนอื่น แต่มันคือสิ่งที่รอคอยให้เราสร้างขึ้นมาจากสองมือของเราเอง ก้อนกรวดในมืออาจจะยังเป็นเพียงก้อนกรวดธรรมดา แต่เธอก็พร้อมแล้วที่จะเริ่มออกเดินไปบนเส้นทางความฝันของตัวเอง เสียงลมที่พัดผ่านตัวเธอในตอนนี้อันได้ว่างเปล่าอีกต่อไป แต่มันเต็มไปด้วยเรื่องราวและความหวังที่รอให้เธอไปค้นพบและแกะสลักมันออกมาให้เป็นรูปเป็นร่าง

พลอยใช้เวลาช่วงบ่ายของวันนั้นนั่งอยู่ใต้ร่มไม้ใหญ่ในสวนสาธารณะเล็กๆ ของอำเภอ เธอค่อยๆ ใช้มีดแกะสลักท่อนไม้ในมืออย่างเชื่องช้าและใจเย็น ไม่ได้รีบร้อนที่จะให้มันกลายเป็นรูปเป็นร่างในทันที เธอปล่อยให้ความคิดล่องลอยไปกับสายลมที่พัดเอื่อยๆ นึกถึงคำพูดของคุณยายมาลีที่ว่าลมได้พัดเอาเรื่องราวมาให้แล้ว

เรื่องราวอะไรกันนะที่ลมพัดมาให้เธอ เรื่องราวของความฝันที่หล่นหายไประหว่างทาง หรือเรื่องราวของความกล้าหาญที่จะเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง พลอยนึกย้อนไปถึงชีวิตในเมืองหลวงที่ผ่านมา เธอทุ้มเท

ทุกอย่างเพื่อความสำเร็จในหน้าที่การงาน จนหลงลืมไปว่าระหว่างทาง เธอได้ทำความสุขเล็กๆ น้อยๆ หล่นหายไปมากแค่ไหน

เป็นวันนั้น พลอยกลับไปตลาดอีกครั้ง แต่คุณยายมาลีเก็บร้านไปแล้ว เหลือเพียงความว่างเปล่าที่เคยเป็นแผงขนมไทย พลอยรู้สึกใจหายเล็กน้อย แต่แล้วเธอก็สังเกตเห็นบางอย่างวางอยู่บนพื้นตรงที่เคยเป็นที่ตั้งของแผง มันคือกระทงใบตองเล็กๆ ที่มีขนมชั้นสีสวยวางอยู่หนึ่งชิ้น พร้อมกับกระดาษโน้ตแผ่นเล็กๆ ที่เขียนด้วยลายมือหวัดๆ ว่า “สำหรับนักแกะสลักมือใหม่”

พลอยยิ้มออกมาทั้งน้ำตา เธอหยิบขนมชั้นชิ้นมากินช้าๆ รสชาติหวานละมุนของมันทำให้หัวใจของเธอพองโตไปด้วยความอบอุ่น เธอรู้แล้วว่าเรื่องราวที่สายลมพัดมาให้เธอในวันนั้นคืออะไร มันคือเรื่องราวของความเมตตาและความหวังที่ส่งต่อกันได้โดยไม่จำเป็นต้องมีคำพูด

หนึ่งสัปดาห์ผ่านไปอย่างรวดเร็ว พลอยเดินทางกลับกรุงเทพฯ พร้อมกับนกไม้แกะสลักที่ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ดี มันอาจจะไม่ได้สวยงามเหมือนนกของคุณตา แต่สำหรับพลอยแล้ว มันคือนกที่สวยงามที่สุดในโลก เพราะมันคือเรื่องราวของเธอเอง เรื่องราวที่เธอได้แกะสลักมันขึ้นมาด้วยหัวใจ

เมื่อกลับถึงห้องพักที่คุ้นเคย พลอยไม่ได้รู้สึกว่างเปล่าเหมือนเช่นเคยอีกต่อไป เธอมองไปรอบๆ ห้องสี่เหลี่ยมแคบๆ ที่เคยทำให้เธอรู้สึกอึดอัด แต่ตอนนี้เธอกลับมองเห็นความเป็นไปได้ใหม่ๆ ที่ซ่อนอยู่ในนั้น

เธอวางนกไม้แกะสลักไว้บนโต๊ะทำงาน ช่างๆ กับคอมพิวเตอร์ที่เคยเป็นเหมือนกรงขังของเธอ

จากนั้นเธอก็หยิบดินสอที่ไม่ได้ใช้นานขึ้นมา แล้วเริ่มร่างภาพของตลาดเช้าที่คุ้นเคยมาลีชายชนมอยู่ เธอวาดภาพของผู้คน เสียงหัวเราะ และสายลมที่พัดผ่าน ทุกอย่างที่ได้สัมผัสมาตลอดหนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมาถูกถ่ายทอดลงบนแผ่นกระดาษอย่างมีชีวิตชีวา

พลอยรู้ว่าชีวิตในเมืองหลวงของเธอจะยังคงดำเนินต่อไป แต่ตอนนี้เธอไม่ได้รู้สึกกลัวหรือโดดเดี่ยวอีกแล้ว เพราะเธอได้ค้นพบแล้วว่า ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ไหน เราก็สามารถสร้างสรรค์ความสุขและแรงบันดาลใจขึ้นมาได้ด้วยตัวของเราเอง ขอเพียงแค่เราเปิดใจรับฟังเสียงของสายลมที่พัดผ่านเข้ามาในชีวิต และกล้าที่จะแกะสลักเรื่องราวของเราเองขึ้นมา

เสียงลมที่พัดผ่านเข้ามาในห้องของพลอยในคำคตินั้น ไม่ได้มีเพียงเสียงของความวุ่นวายในเมืองใหญ่อีกต่อไป แต่มันคือเสียงกระซิบของความหวังและบทเพลงแห่งชีวิตบทใหม่ที่เธอกำลังจะเริ่มต้นบรรเลงมันขึ้นมาด้วยหัวใจของเธอเอง และนี่คือจุดเริ่มต้นของการเดินทางครั้งใหม่ของพลอย การเดินทางที่เธอจะใช้หัวใจนำทางและใช้สองมือสร้างสรรค์ความฝันของเธอให้เป็นจริงขึ้นมา

บทที่ 3 ก่อนกรวดบนทางเดินเด็กเล็ก

ทางเดินคอนกรีตเล็กๆ ในสวนสาธารณะเก่าแก่ใจกลางกรุงเทพมหานคร ทอดตัวยาวเหยียดเหมือนเส้นด้ายสีเทาที่พาดผ่านผืนผ้าใบสีเขียวสดของสนามหญ้าที่ได้รับการตัดแต่งอย่างดีและทิวแถวของต้นไม้ใหญ่ที่ยืนต้นท่าทายกาลเวลามานานหลายสิบปี แสงแดดยามเช้าของวันหยุดสุดสัปดาห์ส่องประกายระยิบระยับราวกับนางฟ้าตัวน้อยๆ กำลังโปรยผงทองคำวิเศษลงมาบนทุกสรรพสิ่ง ทำให้บรรยากาศที่เคยเงียบสงบดูอบอุ่นและมีชีวิตชีวาขึ้นมาเป็นพิเศษ เสียงเจื้อยแจ้วของฝูงนกกระจอกที่กระโดดโลดเต้นอยู่ตามกิ่งก้านของต้นลีลาวดีที่กำลังผลิดอกสีขาวนวลส่งกลิ่นหอมอ่อนๆ ผสานกับเสียงลมที่พัดไหวใบไม้เบาๆ กลายเป็นบทเพลงซิมโฟนีแห่งธรรมชาติที่ซบกล่อมให้สวนแห่งนี้ดูมีมนต์ขลังและน่าหลงใหลยิ่งขึ้น บนทางเดินสายนั้นเอง มีก่อนกรวดเล็กๆ ก่อนหนึ่งนอนสงบนิ่งอยู่ มันเป็นเพียงก่อนกรวดสีเทาอมน้ำตาลธรรมดาๆ ที่มีผิวสัมผัสเรียบมนจากการถูกเสียดสีและขัดเกลาโดยสายน้ำเมื่อครั้งยังอยู่ในลำธารบนภูเขา

สูง ก่อนจะถูกพัดพามาพร้อมกับดินที่ใช้ถมที่ และบัดนี้มันได้มาหยุด
นิ่งอยู่ตรงนี้ มันไม่รู้ตัวเลยว่าการดำรงอยู่ของมันในเช้าวันนี้ กำลังจะ
กลายเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวเล็กๆ ที่น่าประทับใจและเปี่ยมด้วย
ความหมายอันลึกซึ้ง

ในแต่ละวันที่ผ่านไป ก่อนกรวดน้อยใหญ่ที่กระจายตัวอยู่รอบๆ
บริเวณนั้นได้เป็นประจักษ์พยานของภาพชีวิตที่หลากหลายซึ่งเคลื่อน
ผ่านไปมาบนทางเดินสายนี้ มันเห็นเด็กๆ ในชุดนักเรียนสดใสวิ่งไล่จับ
กันพร้อมเสียงหัวเราะที่ดังลั่นราวกับเสียงกระดิ่งลมในฤดูร้อน เห็น
คู่รักหนุ่มสาวจูบมือกันเดินกระซิบกระซาบ แบ่งปันความฝันและความ
หวังให้แก่กันภายใต้ร่มเงาของต้นจามจุรีใหญ่ที่แผ่กิ่งก้านสาขาราวกับ
อ้อมแขนที่โอบอุ้มพวกเขาไว้ เห็นพ่อแม่มือใหม่ที่กำลังประคองลูก
น้อยวัยหัดเดินให้ก้าวเตาะแตะไปข้างหน้าด้วยแววตาที่เปี่ยมไปด้วย
ความรักและความห่วงใย คอยส่งเสียงให้กำลังใจทุกอย่างก้าวที่ลูกน้อย
ก้าวพลาดและล้มลง และเห็นกลุ่มผู้สูงอายุที่ค่อยๆ ย่างก้าวอย่าง
เชื่องช้าแต่มั่นคง เพื่อออกกำลังกายและพบปะพูดคุยกับเพื่อนวัย
เดียวกัน แลกเปลี่ยนเรื่องราวในอดีตและสารทุกข์สุกดิบกันอย่างออก
รส ก่อนกรวดได้ซึมซับทุกรอยยิ้ม ทุกเสียงหัวเราะ และแม้กระทั่งหยด
น้ำตาที่ร่วงหล่นลงมาในบางครั้ง ทุกเรื่องราวที่ผ่านเข้ามาล้วนักทอ
เป็นส่วนหนึ่งของความทรงจำบนทางเดินชีวิตสายนี้

เด็กชาย ‘ต้นกล้า’ ในวัยเจ็ดขวบ เป็นหนึ่งในผู้คนที่คุ้นเคยกับทาง
เดินสายนี้เป็นอย่างดี ทุกเช้าวันเสาร์ คุณปู่ของเขาจะอุ้มมือเขามาเดิน
เล่นที่สวนแห่งนี้เสมอ ต้นกล้าเป็นเด็กช่างสังเกตและช่างสงสัย เขามักจะมองเห็นรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ที่ผู้ใหญ่มักมองข้ามไปเสมอ ไม่

ว่าจะเป็นมดตัวจิ๋วที่กำลังเดินขวนขวายหาอาหารกลับรัง หรือหยดน้ำค้างที่เกาะอยู่บนใบแมงมุมยามเช้า และเขาก็มักจะมีคำถามมากมายมาถามคุณปู่อยู่เสมอ คุณปู่ซึ่งเป็นชายชราใจดีผู้มีรอยยิ้มอบอุ่นประดับอยู่บนใบหน้าเสมอ ก็พร้อมที่จะตอบทุกคำถามของหลานชายด้วยความรักและเอ็นดู ท่านมักจะใช้เรื่องราวง่ายๆ รอบตัวมาสอนบทเรียนชีวิตที่ลึกซึ้งให้กับต้นกล้าเสมอ

ในเช้าวันนั้น ขณะที่ทั้งสองกำลังเดินเล่นไปตามทางเดินอย่างไม่เร่งรีบ ปล่อยให้สายลมเย็นๆ ปะทะใบหน้าเบาๆ สายตาของต้นกล้าก็พลันไปสะดุดกับก้อนกรวดเจ้าปัญหาที่นอนนิ่งอยู่กลางทางเดิน เขาหยุดเดินกะทันหันจนคุณปู่ที่งมมืออยู่เกือบจะเสียหลัก “คุณปู่ครับ ดูนั่นสิครับ มีก้อนกรวดขวางทางอยู่” ต้นกล้าพูดขึ้นพร้อมกับชี้ไปยังก้อนกรวดก้อนนั้นด้วยแววตาที่จริงจัง

คุณปู่มองตามนิ้วเล็กๆ ของหลานชายแล้วยิ้มอย่างอ่อนโยน “อืม จริงด้วยสินะ มันคงหล่นมาจากรถบรรทุกดินที่เขาเอามาลงไว้ตรงลานจอดรถเมื่อวานนี้” ท่านตอบพลางนึกถึงรถบรรทุกคันใหญ่ที่เล่นผ่านหน้าสวนไปเมื่อวาน

“แล้วมันจะเจ็บไหมครับ ถ้ามีคนเดินมาเหยียบมัน” ต้นกล้าถามด้วยน้ำเสียงที่เจือความกังวลตามประสาเด็ก เขานึกภาพเท้าของใครสักคนกำลังจะเหยียบลงบนก้อนกรวดนั้น

คุณปู่หัวเราะเบาๆ ในลำคอ เสียงหัวเราะของท่านแหบพร่าแต่เปี่ยมด้วยความเมตตา “ก้อนกรวดนะแข็งแรงแรงจะตายไปในะต้นกล้า มันไม่รู้รู้สึกเจ็บหรอก แต่คนที่เดินมาโดยไม่ทันระวังนี่สิ อาจจะสะดุด

หกล้มจนเจ็บตัวได้นะ โดยเฉพาะเด็กเล็กๆ หรือคนแก่ๆ ที่เดินไม่ค่อยสะดวก”

คำพูดของคุณปู่ทำให้ต้นกล้าขมวดคิ้วครุ่นคิด เขาต้องมองก่อนกรวดเล็กๆ นั้นอีกครั้ง ในจินตนาการของเด็กน้อย ก่อนกรวดไม่ได้เป็นเพียงก้อนหินธรรมดาอีกต่อไป แต่มันกลับดูเหมือนเป็นอุปสรรคชิ้นเล็กๆ ที่แฝงไปด้วยอันตรายและอาจสร้างความเดือดร้อนให้กับใครบางคนได้ เขาจึงตัดสินใจค่อยๆ ก้มตัวลงไปหยิบก้อนกรวดนั้นขึ้นมาอย่างระมัดระวัง สัมผัสเย็นๆ และความหนักอึ้งของมันให้ความรู้สึกมั่นคงในอุ้งมือเล็กๆ ของเขา จากนั้นเขาก็เดินไปวางมันไว้ใต้พุ่มเข็มที่ออกดอกสีแดงสดอยู่ข้างทางเดินอย่างเบามือ รวากับกำลังวางของสำคัญชิ้นหนึ่ง

“ทำไมต้นกล้าถึงทำอย่างนั้นล่ะ” คุณปู่ถาม แม้จะพอเดาคำตอบได้อยู่แล้ว แต่ก็อยากได้ยินจากปากของหลานชายเอง

“ก็ผมไม่อยากให้ใครต้องมาสะดุดล้มเพราะมันนี่ครับคุณปู่” ต้นกล้าตอบพลางยิ้มกว้างอย่างภาคภูมิใจที่ได้ทำสิ่งดีๆ ดวงตาของเขาเป็นประกายสดใส “ถ้ามีเด็กเล็กๆ หรือคุณตาคุณยายมาเดินแล้วล้มลงไปคงจะเจ็บมากแน่ๆ เลยครับ”

คุณปู่ลูบศีรษะของหลานชายเบาๆ ด้วยความชื่นชมและภาคภูมิใจ “ดีมากเลยหลานปู่ การกระทำเล็กๆ น้อยๆ ที่เราทำด้วยความใส่ใจในวันนี้ อาจจะช่วยป้องกันปัญหาใหญ่ๆ ที่อาจจะตามมาในวันข้างหน้าได้นะ มันก็เหมือนกับการที่เราเก็บก้อนกรวดก้อนนี้ออกจากทางเดิน

นั่นแหละลูก บางทีสิ่งที่เราทำอาจจะดูเล็กน้อยในสายตาคนอื่น แต่สำหรับบางคน มันอาจจะมีความหมายที่ยิ่งใหญ่มากก็ได้”

เรื่องราวของต้นกล้ากับก้อนกรวดอาจดูเป็นเพียงเหตุการณ์เล็กๆ ที่เกิดขึ้นและผ่านไปในวันหนึ่ง แต่ในความเป็นจริงแล้วมันได้ซ่อนแง่คิดที่ลึกซึ้งและทรงพลังเอาไว้ ในการเดินทางของชีวิต เราทุกคนล้วนต้องเผชิญหน้ากับ ‘ก้อนกรวด’ บนทางเดินของเราอยู่เสมอ บางครั้งมันอาจเป็นเพียงปัญหาเล็กๆ น้อยๆ ที่เราสามารถเดินข้ามไปได้ อย่างง่ายดาย แต่ในบางครั้ง ก้อนกรวดเหล่านั้นก็อาจเป็นอุปสรรคสำคัญที่ทำให้เราต้องสะดุด เดินช้าลง หรือแม้กระทั่งหกล้มจนได้รับบาดเจ็บ

หลายคนเลือกที่จะเพิกเฉยหรือเดินเลี่ยงก้อนกรวดเหล่านั้นไป เพราะคิดว่ามันเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยที่ไม่คุ้มค่ากับการเสียเวลาและพลังงานที่จะจัดการ แต่จะมีสักกี่คนที่เลือกจะหยุดและก้มลงเก็บมันออกจากทางเดิน เหมือนกับที่ต้นกล้าได้ทำ การกระทำที่ดูเหมือนจะธรรมดาและไม่ได้มีประโยชน์อะไรมากมายนั้น แท้จริงแล้วคือการแสดงออกถึงความรับผิดชอบและความใส่ใจต่อส่วนรวม คือการป้องกันปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นกับผู้อื่นที่ต้องใช้ทางเดินสายเดียวกันในอนาคต มันคือการสร้างสังคมที่น่าอยู่ขึ้นไปด้วยสองมือเล็กๆ ของเรา

แต่แล้วเรื่องราวก็ไม่ได้จบลงเพียงเท่านั้น ในเย็นวันเดียวกันนั้นเอง ขณะที่แสงแดดเริ่มอ่อนแรงและลมเย็นๆ เริ่มพัดโชยมา คุณยายท่านหนึ่งซึ่งมาออกกำลังกายที่สวนแห่งนี้เป็นประจำกำลังเดินกลับบ้านด้วยท่าทางที่อิดโรย ท่านเดินมาถึงตรงจุดที่คุณปู่กับต้นกล้าเคยยืนคุยกันเมื่อเช้า ทันใดนั้นเอง คุณยายก็รู้สึกวิงเวียนศีรษะและหน้า

มีตขึ้นมากะทันหัน ร่างของท่านโงนเงนและท่าท่าจะล้มลงไปข้างหน้า แต่โชคดีเหลือเกินที่บนทางเดินนั้นไม่มีสิ่งใดกีดขวางอยู่เลย เพราะ ก่อนกรวดเข้าปัญหาได้ถูกย้ายไปแล้ว ท่านจึงเพียงแค่เซไปสองสาม ก้าวแล้วก็สามารถทรงตัวกลับมายืนตรงได้อีกครั้งอย่างปลอดภัย

คุณยายยืนพักหายใจหอบอยู่ครู่หนึ่ง ท่านยกมือขึ้นทาบทับที่หน้าอก ด้วยความตกใจระคนโล่งใจ ท่านนึกขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ช่วยให้ท่าน ไม่สะดุดล้มลงไป ท่านไม่รู้เลยว่าก่อนหน้านี้เพียงไม่กี่ชั่วโมง มีเด็กชาย ตัวเล็กๆ คนหนึ่งได้ช่วยชีวิตท่านไว้โดยที่เขาเองก็ไม่ได้ตั้งใจ การกระทำอันเกิดจากความใส่ใจเล็กๆ ของต้นกล้าที่เพียงแค่ต้องการ ป้องกันไม่ให้ใครสักคนต้องสะดุดล้ม ได้กลายเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านั้น มันได้ช่วยให้คุณยายรอดพ้นจากอุบัติเหตุที่อาจจะรุนแรงถึงขั้นกระดูก หักหรือต้องนอนโรงพยาบาลเป็นเดือนๆ

ชีวิตของเราก็คงไม่ต่างกัน บางครั้งการกระทำเล็กๆ ที่เราทำลง ไปด้วยความปรารถนาดีและความใส่ใจ อาจจะส่งผลกระทบที่ยิ่งใหญ่ และงดงามเกินกว่าที่เราจะคาดคิดได้เสมอ เราอาจจะไม่มีวันรู้เลยว่า การกระทำของเราได้ไปช่วยเหลือใคร หรือสร้างแรงบันดาลใจให้ใครไว้ บ้าง แต่นั่นก็ไม่ใช่สิ่งสำคัญที่สุด สิ่งสำคัญคือการที่เราได้เลือกที่จะ เป็นคนที่ ‘ก้มลงเก็บก้อนกรวด’ ออกจากทางเดินของส่วนรวม โดยไม่ หวังผลตอบแทนหรือคำชื่นชมใดๆ เหมือนกับก้อนกรวดที่ถูกย้ายไปอยู่ ใต้พุ่มเข็มอย่างเงียบๆ มันไม่ได้เรียกร้องความสนใจจากใคร แต่มันก็ ได้ทำหน้าที่ของมันอย่างสมบูรณ์ในการทำให้ทางเดินนั้นปลอดภัย สำหรับทุกคนที่เดินผ่านไปมา

ดังนั้น ครั้งต่อไปที่คุณพบเห็น 'ก้อนกรวด' บนทางเดินชีวิตของคุณ ไม่ว่ามันจะเล็กหรือใหญ่เพียงใด ลองหยุดสักนิด แล้วถามตัวเองว่าคุณจะเลือกเดินข้ามมันไป หรือจะยอมเสียสละเวลาและพลังงานเล็กน้อยเพื่อก้มลงเก็บมันขึ้นมา เพราะเราไม่มีทางรู้ได้เลยว่า การกระทำเล็กๆ ของเราในวันนี้ อาจจะกำลังสร้างการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่และสวยงามให้กับใครบางคนในวันข้างหน้าก็เป็นได้ และนั่นคือความงดงามของการใช้ชีวิตที่ไม่ได้คิดถึงแต่เพียงตัวเอง แต่ยังเพื่อแผ่ความรักและความปรารถนาดีไปสู่ผู้คนรอบข้างอีกด้วย และนี่คือบทเรียนจากก้อนกรวดเล็กๆ บนทางเดินของเด็กชายตัวเล็กๆ ที่สอนให้เราเห็นว่า การทำความดีไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องใหญ่โตเสมอไป แค่เพียงเรามีความตั้งใจที่ดี การกระทำเล็กๆ ก็สามารถสร้างความเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ได้อย่างไม่น่าเชื่อ

บทที่ 4 เพลงรักจากลูกหลานชาวนา

ตะวันรอนสาดแสงสีส้มปนทองค่าอาบไล่ทุ่งรวงข้าวกว้างใหญ่
ไพศาลในอำเภอลี้เล็กๆ แห่งหนึ่งของภาคอีสาน เมล็ดข้าวอวบอ้วนโค้ง
รวงลงต่ำ คล้ายจะคารวะผืนดินที่ให้กำเนิดชีวิต ลมยามเย็นพัดโชยมา
เบาๆ หอบเอากลิ่นดิน กลิ่นฟาง และกลิ่นไอดินหลังฝนตกผสมปนเป
กันจนเป็นกลิ่นอันเป็นเอกลักษณ์ของท้องทุ่ง เสียงจักจั่นและเรไรเริ่ม
ประสานเสียงเป็นวงออร์เคสตราแห่งธรรมชาติ ขับกล่อมสรรพสิ่งให้
ค่อยๆ เคลื่อนเข้าสู่ยามราตรี

ณ กลางทุ่งนั้น 'ข้าวหอม' สาวน้อยวัยสิบแปดปีในชุดม่อฮ่อมเก่า
ซีด วางเคียวในมือลงอย่างแช่มช้า เธอยึดตัวตรงพลางใช้หลังมือปาด
เม็ดเหงื่อที่ผุดพรายบนหน้าผากและขมับ ดวงตาคู่กลมโตทอดมอง
ภาพเบื้องหน้าด้วยความรู้สึกผูกพันอันลึกซึ้ง ที่นี่คือโลกทั้งใบของเธอ
คือที่ที่เธอเกิดและเติบโต คือผืนดินที่เลี้ยงดูเธอและครอบครัวมา
ตั้งแต่บรรพบุรุษ แต่ในทุกครั้งที่เธอมองไปยังเส้นขอบฟ้าไกลลิบที่ผืน

ดินจรดกับพื้นฟ้า ในใจของเธอกลับมีเสียงกระซิบแผ่วเบาที่ดังขึ้นเรื่อยๆ เสียงนั้นคือเสียงแห่งความฝัน ความฝันที่อยากจะโบยบินไปให้ไกลกว่าขอบเขตของทุ่งนาแห่งนี้

ข้าวหอมไม่ได้ฝันถึงชีวิตหรูหราในเมืองใหญ่ เธอฝันเพียงอยากจะเป็นนักร้อง อยากจะใช้เสียงเพลงที่เธอร้อยเรียงขึ้นจากหัวใจ บอกเล่าเรื่องราวของผู้คนและผืนดินที่เธอรักให้โลกได้ฟัง เธอเชื่อว่าทุกเมล็ดข้าว ทุกรอยยิ้มและคราบน้ำตาของชาวนา มีเรื่องราวที่ควรค่าแก่การบอกเล่า

เมื่อพระจันทร์เริ่มสาดแสงนวลโย กระทบปลายนาหลังเล็กที่เคยเจียบเหงาก็กลับมีชีวิตชีวาขึ้นอีกครั้ง ที่นี่คือพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ของข้าวหอม ที่ที่เธอจะปลดปล่อยจินตนาการให้ล่องลอยไปกับเสียงดนตรี เธอหยิบกีตาร์โปร่งสีซีดที่พ่อเก็บเงินจากการขายข้าวอยู่นานหลายปีกว่าจะซื้อให้เป็นของขวัญวันเกิดเมื่อครั้งกระโน้นขึ้นมาวางบนตัก นิ้วที่หยยบก้านจากการทำงานหนักกลับพริ้วไหวบนสายกีตาร์อย่างน่าอัศจรรย์ ท่วงทำนองที่เธออ้มคลอในใจมาตลอดทั้งวันถูกปลดปล่อยออกมาพร้อมกับเสียงร้องที่หวานใสและกังวาน เนื้อเพลงของเธอเรียบง่ายแต่จริงใจ มันคือบทกวีที่เธออุทิศให้แก่ท้องทุ่งและชีวิต

“เสียงเพลงของเอ็งนี่มันเหมือนเอาความเหนื่อยของทั้งวันไปทิ้งเล่นนะข้าวหอม” เสียงทุ้มๆ ที่คุ้นเคยดังขึ้นจากเงามืดข้างกระท่อม ‘พี่คล้าย’ หนุ่มรุ่นพี่ผิวเข้มที่เติบโตมาด้วยกันก้าวออกมาพร้อมรอยยิ้มอบอุ่นประดับบนใบหน้าคมคาย

"พี่คล้า" ข้าวหอมอุทานเบาๆ แก้มของเธอร้อนผ่าวขึ้นมาอย่างไม่ทราบสาเหตุ "มาตั้งแต่เมื่อไหร่กัน ไม่ได้ยินเสียงพี่เท่าเลย"

"ก็ข้ากลัวว่าจะมาทำลายสมาธิของศิลปินเอกนะสิ" เขาพูดติดตลกก่อนจะทรุดตัวลงนั่งข้างๆ "ข้าชอบเพลงเมื่อกันะ มันมีทั้งแดด ทั้งลม ทั้งกลิ่นข้าวอยู่ในนั้นเลย"

พี่คล้าคือผู้ฟังคนแรกและคนสำคัญที่สุดของข้าวหอม เขาเป็นคนเดียวที่เข้าใจและไม่เคยตัดสินความฝันของเธอ ในขณะที่พ่อกับแม่ของเธอมองว่ามันเป็นเรื่องเพ้อฝันและอยากให้เธอแต่งงานมีครอบครัวที่มั่นคงเหมือนคนอื่นๆ แต่พี่คล้ากลับมองเห็นประกายในแววตาของข้าวหอมยามเธอพูดถึงเสียงเพลง "สักวันหนึ่งนะข้าวหอม เพลงของเอ็งจะต้องเดินทางไปไกลกว่าเสียงตามสายในหมู่บ้านเราแน่ๆ ข้าเชื่อแบบนั้น" คำพูดของเขาเป็นเหมือนน้ำทิพย์ที่คอยหล่อเลี้ยงให้ต้นกล้าแห่งความฝันของเธอไม่เหี่ยวเฉาไปเสียก่อน

และแล้วโอกาสก็มาถึง เมื่อผู้ใหญ่บ้านประกาศว่าปีนี้จะมีการจัดประกวดร้องเพลงในงานวัดประจำปีที่ยิ่งใหญ่กว่าทุกครั้งที่ผ่านมา หัวใจของข้าวหอมเต้นแรงขึ้นมาทันที นี่อาจจะเป็นโอกาสของเธอ เธอใช้เวลาตลอดหลายสัปดาห์หลังจากนั้น ทุ่มเทหัวใจทั้งหมดให้กับการเขียนเพลงพิเศษเพลงหนึ่ง เพลงที่จะเป็นตัวแทนของเธอและทุกสิ่งที่เธอรัก เธอตั้งชื่อมันว่า 'เพลงรักจากลูกหลานชาวนา'

คืนวันประกวดมาถึง งานวัดคลาคลั่งไปด้วยผู้คน แสงไฟหลากสี สันสาตส่องไปทั่วบริเวณ เสียงอึกทึกครึกโครมจากร้านค้าและเครื่องเล่นต่างๆ ดังผสมปนเปกันไปหมด ข้าวหอมยืนอยู่หลังเวทีในชุด

ผ้าชิ้นลายสวยที่สุดเท่าที่เธอมี หัวใจเต้นระรัวอยู่ในอกราวกับจะทะลุออกมาข้างนอก เมื่อมองไปยังผู้เข้าประกวดคนอื่นๆ ที่แต่งหน้าทำผมจัดเต็มในชุดราตรีระยิบระยับ เธอก็รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเพียงหิ้งห้อยตัวน้อยที่หลงเข้ามาในดงดอกไม้ไฟ ความมั่นใจที่เคยมีหดหายไปจนเกือบหมด

“ข้าวหอม” เสียงเรียกของพี่คล้าที่มายืนให้กำลังใจอยู่ข้างเวที ทำให้เธอตื่นจากภวังค์ “ไม่ต้องไปมองใคร ไม่ต้องไปฟังใคร แค่วรรณเพลงของเอ็งออกมาจากหัวใจ เหมือนที่เอ็งร้องให้ข้าฟังทุกคืนที่กระท่อมปลายนา...แค่นั้นพอ” เขายื่นดอกหญ้าเล็กๆ ดอกหนึ่งให้เธอ “ของขวัญจากทุ่งนา”

ข้าวหอมรับดอกหญ้ามาถือไว้ในมือ สัมผัสเล็กๆ นั้นราวกับเชื่อมโยงเธอกลับไปยังผืนดินที่เธอจากมา เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ ก้าวขึ้นไปบนเวทีด้วยย่างก้าวที่มั่นคงขึ้น แสงไฟสปอตไลท์สาดจ้าจนเธอต้องหยิตา แต่เมื่อเธอมองลงไปและเห็นรอยยิ้มให้กำลังใจจากพ่อแม่และพี่คล้าที่ยืนอยู่ท่ามกลางผู้คน ความกลัวทั้งหมดก็มลายหายไป

เธอหลับตาลง ปลดปล่อยเสียงกีตาร์นำพาหัวใจของเธอไป แล้วเสียงร้องที่เปี่ยมด้วยจิตวิญญาณก็เริ่มต้นขึ้น “...จากผืนดินที่เคยแห้งผาก กลับชุ่มชื้นด้วยเหงื่อของพ่อ จากรอยยิ้มที่เคยเลือนลาง กลับสว่างไสวด้วยรักของแม่ บทเพลงนี้ลูกเขียนจากใจ ผากสายลมไปบอกว่ารัก...รักทุ่งทองแห่งนี้สุดหัวใจ...”

เสียงร้องของเธอไม่ได้สมบูรณ์แบบตามหลักการ แต่ทุกถ้อยคำเต็มไปด้วยความรู้สึกที่แท้จริง มันคือเสียงสะท้อนของชีวิต คือความ

กตัญญู คือความฝันของลูกหลานชาวนา เสียงจ่อแจในงานค่อยๆ
เจียบลงทีละน้อย ทุกสายตาจับจ้องมาที่เด็กสาวบนเวทีราวกับต้อง
มนต์สะกด

เมื่อเสียงกีตาร์ตัวสุดท้ายจางหายไป ความเจียบเข้าปกคลุมอยู่ชั่ว
อึดใจ ก่อนที่เสียงปรบมือจะดังกระหึ่มขึ้นมาอย่างกึกก้อง ข้าวหอม
น้ำตาคลอ เธอโค้งขอบคุณผู้ชมอย่างนอบน้อม เธอทำได้แล้ว เธอได้
ส่งเสียงจากหัวใจของเธอไปถึงผู้คนแล้ว

แต่แล้วเรื่องไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น ชายวัยกลางคนท่าทางภูมิฐาน
ที่นั่งอยู่ตรงโต๊ะกรรมการลุกขึ้นเดินมาบนเวที เขาไม่ได้ถือถ้วยรางวัล
ใดๆ มาด้วย แต่กลับยื่นนามบัตรใบเล็กๆ ให้กับเธอ

“ผมชื่อเดชา เป็นโปรดิวเซอร์เพลง” เขาพูดด้วยน้ำเสียงที่จริงจัง
“ผมไม่ได้กำลังมองหาคนที่ร้องเพลงเก่งที่สุด แต่ผมกำลังมองหา
ศิลปินที่มีเรื่องจะเล่า และเพลงของคุณเมื่อก็ได้เล่าเรื่องราวที่ยิ่งใหญ่
ให้ผมฟัง ถ้าคุณอยากให้คนทั้งประเทศได้ฟังเรื่องราวของคุณ โทรหา
ผมนะ”

ชัยชนะของข้าวหอมในค่ำคืนนั้นจึงไม่ใช่ถ้วยรางวัลพลาสติก
เคลือบสีทอง แต่คือการค้นพบว่าพลังที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของศิลปะคือ
‘ความจริงใจ’ มันคือการสื่อสารจากหัวใจสู่หัวใจที่ทรงพลังกว่าเทคนิค
ใดๆ เธออาจไม่ได้เป็นผู้ชนะเลิศการประกวด แต่เธอได้ชนะใจคนฟัง
และที่สำคัญที่สุดคือเธอได้ก้าวข้ามกำแพงความกลัวในใจของตัวเอง
ได้สำเร็จ

หลังจากวันนั้น ข้าวหอมได้ก้าวเข้าสู่เส้นทางสายดนตรีอย่างเต็มตัว เธอได้เรียนรู้ ได้เติบโต และได้นำพาบทเพลงจากท้องทุ่งไปสู่ผู้ฟังในวงกว้าง แต่ไม่ว่าเธอจะเดินทางไปไกลแค่ไหน หรือยืนอยู่บนเวทีที่ใหญ่เพียงใด เธอก็ไม่เคยลืมกระท่อมปลายนา ไม่เคยลืมกลิ่นดิน และไม่เคยลืมว่าบทเพลงของเธอเกิดขึ้นมาจากที่ใด

เรื่องราวของข้าวหอมเป็นเครื่องยืนยันว่า ความฝันนั้นไม่มีพรหมแดน ไม่ว่าเราจะเกิดมาจากที่ไหนหรือมีต้นทุนชีวิตอย่างไร เราทุกคนต่างมีสิทธิ์ที่จะฝันและมีพลังที่จะทำให้มันเป็นจริงได้ ขอเพียงแค่เรากล้าที่จะฟังเสียงหัวใจของตัวเอง และซื่อสัตย์ต่อเรื่องราวที่เราอยากจะทำเหมือนดัง ‘เพลงรักจากลูกหลานชาวนา’ ที่จะยังคงความงดงามและเปี่ยมด้วยชีวิตชีวา...อยู่ในหัวใจของผู้คนตลอดไป

บทที่ 5 แสงตะวันลับฟ้า ณ หมู่บ้านห่างไกล

เสียงลมหายใจของขุนเขาแผ่วเบาในยามเย็น คล้ายบทเพลง
กล่อมธรรมชาติที่บรรเลงอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ใบไม้สีเขียวเข้ม
เสียดสีกันเป็นท่วงทำนองขับกล่อมสรรพสิ่งให้เตรียมตัวพักผ่อน
หมู่บ้านเล็กๆ ที่ซุกตัวอยู่อย่างสงบในอ้อมกอดของหุบเขาแห่งนี้ กำลัง
จะถูกแสงสุดท้ายของวันอำลาไปอีกครา แสงสีทองค่อยๆ ทาบตาลง
บนทิวไม้ ปลุกให้เงาของสรรพสิ่งทอดยาวออกไปราวกับจะไขว่คว้า
แสงสุดท้ายนั้นไว้

ผมชื่อ 'ดี' ชายหนุ่มจากเมืองกรุงที่เคยเชื่อว่าชีวิตคือการวิ่ง
แข่งขันในสนามที่ไม่มีเส้นชัย ผมเคยมีฝันที่ยิ่งใหญ่ มีตำแหน่งการ
งานที่ใครๆ ต่างอิจฉา แต่แล้ววันหนึ่งผมก็ตระหนักว่ายิ่งวิ่งเร็วเท่าไร
ผมกลับยิ่งห่างไกลจากความสุขที่แท้จริงมากเท่านั้น ความสำเร็จที่ได้
มากลับทิ้งไว้เพียงความว่างเปล่าในหัวใจ ผมจึงตัดสินใจหอบเอา
ความฝันที่แตกสลายนั้นมาทิ้งไว้กลางทาง แล้วออกเดินทางมาที่นี่

หมู่บ้านที่ไม่มีแม่แต่ซื้อบนแผนที่ เพื่อค้นหาความหมายบางอย่างที่ผม
ทำหล่นหายไประหว่างการเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์แบบในสายตา
ของใครต่อใคร

ผมมาอาศัยอยู่กับลุงมี ชายชราผู้เป็นสหายเก่าของพ่อ ลุงมีเป็น
คนพูดน้อย แต่ทุกครั้งที่แถมองมา ดวงตาที่เยวยนุ่นนั้นกลับเปี่ยมไป
ด้วยความอบอุ่นและเข้าใจราวกับอ่านใจผมได้ทะลุปรุโปร่ง เรือนไม้
เก่าๆ ของลุงมีตั้งอยู่บนเนินเล็กๆ มองเห็นทิวทัศน์ของหมู่บ้านได้ทั้ง
หมู่บ้าน และที่นี่เองที่ผมได้ค้นพบกิจวัตรใหม่ในแต่ละวัน

ทุกเย็น ผมจะมานั่งที่ชานเรือนไม้แห่งนี้ ปล่อยให้สายลมปะทะ
ใบหน้าเบาๆ และเฝ้ามองดวงอาทิตย์ค่อยๆ เคลื่อนตัวลงสู่หลังทิวเขา
แสงสีทองที่เคยสาดส่องเจิดจ้า ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีส้มอมชมพูระเรื่อ
ก่อนจะจางหายไปในม่านราตรีที่กำลังคืบคลานเข้ามาอย่างเงียบเชียบ
มันเป็นภาพที่งดงามและสงบอย่างน่าประหลาดใจ แต่ลึกลงไปหัวใจ
ผมกลับรู้สึกอ้างว้างเหมือนท้องฟ้าในคืนเดือนมืด

“มันสวยดินะ แต่ก็เหงา” เย็นวันหนึ่งผมเปรยขึ้นลอยๆ ขณะที่
สายตามองตามแสงสุดท้ายที่กำลังจะลับขอบฟ้าไป

ลุงมีที่กำลังนั่งเหลาไม้ไฟเพื่อทำเครื่องจักสานอยู่ข้างๆ หยุดมือ
ชั่วคราว แกล้มได้หันมามองผม แต่กลับเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่งทว่า
หนักแน่น “ความงามกับความเหงา มักจะมาพร้อมกันเสมอ เหมือน
กลางวันกับกลางคืนนั่นแหละ มันเป็นของคู่กัน ขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่งไปไม่
ได้”

ผมหันไปมองลุงมิ แกยังคงก้มหน้าก้มตาทำงานในมือต่อไป แต่คำพูดของแกกลับวนเวียนอยู่ในหัวผมราวกับเสียงสะท้อนในหูเขา

วันแล้ววันเล่าที่ผมเฝ้ามองพระอาทิตย์ตกดินที่เดิม ความรู้สึกว่างเปล่าในใจก็ยังคงอยู่ไม่จางหาย ผมเริ่มสงสัยว่าตัวเองคิดผิดหรือเปล่าที่มาที่นี่ การหนีจากความวุ่นวายของเมืองกรุง มาอยู่ในที่ที่สงบเงียบ มันอาจไม่ใช่คำตอบที่ผมกำลังตามหาก็ได้ บางทีผมอาจจะแค่หนีจากปัญหาหนึ่งมาเจอกับอีกปัญหาหนึ่งในรูปแบบที่ต่างออกไป

เย็นวันหนึ่ง ขณะที่ผมกำลังจะเดินไปยังมุมประจำที่ชานเรือนเพื่อดูพระอาทิตย์ตกดินเหมือนเช่นเคย ลุงมิกก็เรียกผมไว้ก่อน

“วันนี้ลองเปลี่ยนที่ดูบ้างเป็นไง” แกพูดขึ้นเรียบๆ พลางชี้นิ้วไปยังยอดดอยสูงที่ตั้งตระหง่านอยู่หลังหมู่บ้าน “ลองไปดูพระอาทิตย์ขึ้นที่ยอดดอยนั้นดูบ้างสิ”

ผมขมวดคิ้วด้วยความแปลกใจ “พระอาทิตย์ขึ้นหรือครับลุง”

“ใช่” ลุงมิพยักหน้าช้าๆ “คนเราส่วนใหญ่มักจะชอบมองตอนที่มันจะจากไป แต่มีไม่กี่คนที่ยอมตื่นมาเพื่อดูตอนที่มันเริ่มต้น บางทีการมองอะไรจากมุมใหม่ๆ อาจจะทำให้เราเห็นอะไรที่แตกต่างออกไปก็ได้นะ”

แม้จะไม่ค่อยเข้าใจในความหมายที่ลุงมิต้องการจะสื่อ แต่ผมก็ตัดสินใจทำตามคำแนะนำของแกในคืนนั้น คืนนั้นผมแทบไม่ได้นอน เพราะต้องตื่นตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่างเพื่อเตรียมตัวเดินขึ้นยอดดอย ทางเดินในช่วงแรกนั้นมืดและชันกว่าที่คิด มีเพียงแสงไฟจากตะเกียงดวง

เล็กๆ ที่นำทางผมไป เสียงหรีดหรีงเรไรดังระงมไปทั่วป่าราวกับจะ
เยาะเย้ยในความพยายามของผม ผมรู้สึกเหนื่อยและท้อ แต่ทุกครั้ง
ที่คิดจะหันหลังกลับ คำพูดของลุงมิกก็ดังขึ้นในหัว

เมื่อไปถึงยอดดอย ท้องฟ้ายังคงมืดมิด มีเพียงแสงดาว
ระยิบระยับพร่างพรายเต็มท้องฟ้า ผมนั่งลงบนโขดหิน กอดเข่ารับ
ลมหนาวที่พัดมาปะทะร่างกายอย่างต่อเนื่อง ความเงียบส่งดรอปรอบตัว
ทำให้ผมได้ยินแม้กระทั่งเสียงหัวใจของตัวเองที่เต้นเป็นจังหวะ

แล้ววินาทีที่ผมรอคอยก็มาถึง แสงสีทองค่อยๆ ปรากฏขึ้นที่ขอบ
ฟ้าอีกฟากหนึ่งอย่างช้าๆ ขับไล่ความมืดมิดให้จางหายไป เผยให้เห็น
ทะเลหมอกสีขาวนวลที่แผ่กว้างไกลสุดลูกหูลูกตา ปกคลุมไปทั่วหุบเขา
เบื้องล่างราวกับปุยขนุ่นผืนยักษ์ ดวงอาทิตย์สีแดงกลมโตค่อยๆ โผล่
พ้นสันเขาขึ้นมาทีละน้อย สาดแสงอันอบอุ่นมาปลุกทุกชีวิตให้ตื่นจาก
การหลับใหล เป็นภาพที่งดงามและทรงพลังจนผมแทบหยุดหายใจ

ผมเพิ่งตระหนักในวันนั้นเองว่า ที่ที่ผมเฝ้ามองพระอาทิตย์ตกดิน
ทุกเย็น มันคือทิศตะวันตก ที่แห่งการสิ้นสุดของวัน แต่ที่ที่ผมกำลังยืน
อยู่ตอนนี้ คือทิศตะวันออก ที่แห่งการเริ่มต้นของวันใหม่

ผมมองภาพตรงหน้าอย่างตะลึงงัน ความรู้สึกกว้างเปล่าที่เคย
เกาะกินในใจผมมาตลอด ค่อยๆ ถูกเติมเต็มด้วยความหวังและความ
อบอุ่นของแสงตะวันยามเช้าที่สาดส่องเข้ามาในหัวใจ

ทันใดนั้น ผมก็นึกถึงคำพูดของลุงมิก “บางทีการมองอะไรจากมุม
ใหม่ๆ อาจจะทำให้เราเห็นอะไรที่แตกต่างออกไปก็ได้”

ผมเข้าใจแล้ว... ผมเข้าใจความหมายของมันอย่างลึกซึ้งแล้วในตอนนั้น

ที่ผ่านมา ผมเฝ้ามองแต่การจากลาของแสงตะวัน เฝ้ามองแต่ความมืดที่กำลังคืบคลานเข้ามา จนหลงลืมไปว่าในทุกๆ การสิ้นสุดมันคือการเตรียมพร้อมสำหรับการเริ่มต้นใหม่เสมอ แสงตะวันที่ลับฟ้าไป ไม่ได้หายไปไหน มันเพียงแค่เดินทางไปเริ่มต้นใหม่ที่อีกฟากหนึ่ง เพื่อที่จะกลับมาส่องสว่างอีกครั้งในเช้าวันใหม่เสมอ

ชีวิตของคนเราก็คงไม่ต่างกัน บางครั้งเราอาจจะรู้สึกท้อแท้ สิ้นหวัง จมอยู่กับความผิดพลาดในอดีต เหมือนกำลังยืนอยู่ในความมืดมิดที่มองไม่เห็นทางออก แต่ขอให้รู้ไว้เถอะว่า แสงสว่างแห่งความหวังยังคงรอคอยเราอยู่เสมอ ขอเพียงแค่เรายอมเปลี่ยนมุมมอง ลองหันไปมองอีกด้านหนึ่ง หรือยอมอดทนรอคอยอีกสักนิด เราอาจจะได้พบกับเช้าวันใหม่ที่สดใสและงดงามกว่าเดิม

เย็นวันนั้น ผมกลับไปที่ขานเรือนของลุงมีอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ ผมไม่ได้ไปเพื่อมองดูพระอาทิตย์ตกดินด้วยความรู้สึกอ้างว้าง แต่ไปเพื่อขอบคุณชายชราผู้มอบบทเรียนล้ำค่าที่สุดในชีวิตให้กับผม

ลุงมียิ้มให้ผมอย่างอ่อนโยน แว่ตาของแกดูเหมือนจะรู้อยู่แล้วว่าผมได้พบกับอะไรมา “เข้าใจแล้วสินะ”

ผมพยักหน้าช้าๆ “ครับลุง ผมเข้าใจแล้ว”

จากวันนั้นเป็นต้นมา ผมยังคงชอบมองท้องฟ้ายามเย็น แต่ไม่ใช่ด้วยความรู้สึกว่างเปล่าอีกต่อไป แต่เป็นการมองเพื่อเตือนใจตัวเองว่า

ไม่ว่าวันนี้จะหนักหนาสาหัสเพียงใด พรุ่งนี้ยังมีเช้าวันใหม่ที่เต็มไปด้วย
ความหวังรอเราอยู่เสมอ

และในที่สุดผมก็ได้พบความหมายของการเดินทางมาที่นี่แล้ว...
ผมไม่ได้มาเพื่อหนีปัญหา แต่มาเพื่อเรียนรู้ที่จะอยู่กับมัน และค้นพบ
ความหวังในทุกๆ วันของชีวิต เหมือนกับแสงตะวันที่ไม่เคยสิ้นหวังที่
จะกลับมาส่องสว่างอีกครั้งในทุกๆ เช้า

บางทีความสุขที่แท้จริง อาจไม่ใช่การได้เห็นพระอาทิตย์ขึ้นหรือ
ตกดินที่สวยงาม แต่อาจเป็นการที่เราได้เรียนรู้ว่า ไม่ว่าจะเป็นเวลา
ไหนของวัน ชีวิตก็ยังคงดำเนินต่อไป และมีแสงงามให้เราค้นพบได้
เสมอ... ณ หมู่บ้านห่างไกลแห่งนี้ ที่ที่สอนให้ผมรู้จักความหมายของ
การมีชีวิตอยู่อีกครั้ง

บทที่ 6 กอไผ่ลมพัด ความสุขจากลมหายใจ เรียบง่าย

เสียงลมหายใจของเมืองกรุงขาดห้วงไปสำหรับอาทิตย์ เขามาถึง
เรือนพักไม้สักหลังเล็กที่ซ่อนตัวชายขอบป่าในสภาพนักกรบผู้พ่ายแพ้
ร่างกายที่เคยผิ้วผายด้วยความสำเร็จบัดนี้กลับงอแง อาทิตย์เคยเป็น
ดาวจรัสแสงในโลกธุรกิจกรุงเทพฯ ผู้จัดการโครงการหนุ่มไฟแรง แต่
โครงการล่าสุดที่เขาทุ่มเทกลับพังครืนลง เหลือเพียงความว่างเปล่า
และความเชื่อมั่นที่แตกละเอียด เขาจึงหันหลังให้ทุกสิ่ง ทั้งชาความ
ฝันไว้เบื้องหลัง เดินทางมาสู่ที่นี่

ในหมู่บ้านเล็กๆ ที่เข้มนาฬิกาเดินช้าลง แต่สำหรับอาทิตย์ ความ
เงียบกลับขยายเสียงก้องในหัว เขายังคงเลื่อนดูหน้าจอโทรศัพท์
ว่างเปล่า ความเคยชินจากชีวิตเก่าที่ต้องตื่นตัวตลอดเวลา ยังคงตาม
หลอกหลอน

สายตาเขาเหม่อมองอย่างไร้จุดหมาย จนไปหยุดที่ชายชราคนหนึ่ง ลุงจั้น ผู้ดูแลเรือนพัก ชายชราผู้มีรอยยิ้มอบอุ่น ก็วัตรประจำวันของแกดูเรียบง่าย มีเพียงการดูแลสวนหย่อมเล็กๆ โดยเฉพาะกอไผ่สีทองอร่ามหลังเรือนพัก

อาทิตย์มองภาพนั้นด้วยสายตาคนเมืองที่ดีค่าทุกอย่างด้วยผลลัพธ์ เขาเห็นเพียงความซ้ำซากและไร้ประสิทธิภาพ เขาพยายามค้นหา ‘โครงการ’ ใหม่ๆ ให้ตัวเองเพื่อหนีจากความรู้สึกไร้ค่า แต่กลับพบเพียงความว่างเปล่า

วันแล้ววันเล่าที่อาทิตย์ได้แต่นั่งมองแผ่นหลังของลุงจั้นที่ง่วนอยู่กับการพรวนดิน รดน้ำ และมองกอไผ่อย่างเจิบๆ เสียงใบไผ่เสียดสีกันยามลมพัด ค่อยๆ กล่อมจิตใจที่สับสนของเขาให้สงบลง เขาสังเกตเห็นความมหัศจรรย์ของมัน ไม่ว่าลมจะโหมแรงเพียงใด ต้นไผ่ที่ดูบอบบางกลับเพียงเอนลู่ไปตามแรงลมอย่างนุ่มนวล ก่อนจะกลับมาตั้งตรงได้เสมอเมื่อลมสงบ

บ่ายวันหนึ่ง อาทิตย์จึงเดินเข้าไปหาลุงจั้นและถามขึ้น “ลุงไม่เบื่อบ้างหรือครับ ทำอะไรซ้ำๆ เดิมๆ ไม่เห็นมีอะไรคืบหน้าเลย”

ลุงจั้นที่กำลังตัดแต่งกิ่งไผ่แห้งหันมายิ้ม “ต้นไผ่มันไม่เคยเบื่อสายลมนะ มันแค่เอนรำไปกับลมนะ”

คำพูดเรียบง่ายนั้นเหมือนระฆังใบใหญ่ที่ถูกตีกลางใจอาทิตย์ เขานิ่งอึ้งไป เขาเคยพยายามยืนหยัดอย่างแข็งแกร่งราว ด้านทาน ‘ลมพายุ’

ของความกดดันในโลกธุรกิจอย่างไม่ยอมงอ จนในที่สุด เขาก็ ‘หัก’ สะบั้นลงมา

จุดเปลี่ยนสำคัญมาถึงในปลายวันหนึ่ง เมื่อรถยนต์คันหรูแล่นเข้ามาจอด ชายในชุดสูทเนี้ยบก้าวลงมา เขาเป็นนักพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ที่ยื่นข้อเสนอราคางามเพื่อขอซื้อที่ดินผืนนี้ไปสร้างรีสอร์ทหรู เขาพูดถึงผลกำไรมหาศาล และการสร้างสถาปัตยกรรมที่ ‘ถาวร’ และ ‘แข็งแกร่ง’

สัญญาตัญญาณเก่าๆ ของอาทิตย์ตื่นขึ้นมา ในหัวของเขาเริ่มคำนวณผลประโยชน์ทางการเงินอย่างรวดเร็ว เขาคิดว่าลุงจันคงจะไม่ปฏิเสธโอกาสทองนี้

เขาเดินเข้าไปหาลุงจัน ตั้งใจจะมอบ ‘คำแนะนำอย่างผู้เชี่ยวชาญ’ แต่ภาพที่เห็นกลับทำให้เขาต้องชะงัก ลุงจันกำลังนั่งนิ่งๆ อย่างสงบบนแคร่ไม้ไผ่ข้างกอไผ่ ไม่ได้มีท่าทีตื่นเต้นหรือกังวลใดๆ กับข้อเสนอมหาศาลนั้นเลย

ลุงจันหันมามองอาทิตย์ราวกับรู้ทันความคิด แล้วพูดขึ้นช้าๆ “เขาอยากจะทำตึกที่แข็งแกร่ง แต่ความแข็งแกร่งที่แท้จริงไม่ได้อยู่ที่ความที่ตรง บางครั้งมันคือการรู้จักโอนอ่อนผ่อนตาม รู้จักที่จะหายใจไปพร้อมกับโลก กอไผ่นี้แหละที่สอนลุง” พูดจบ ลุงจันก็หันไปปฏิเสธข้อเสนอของนักพัฒนาคนนั้นอย่างสุภาพ

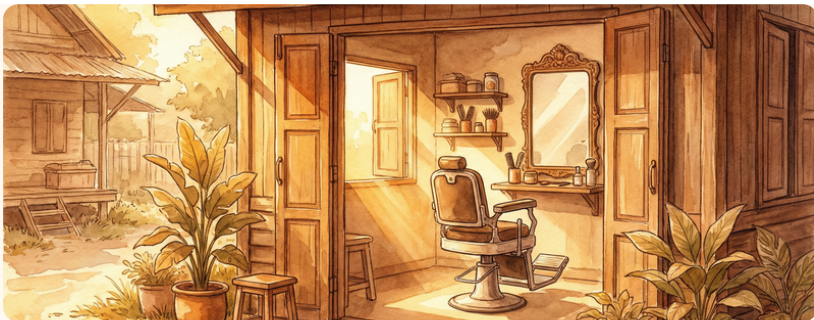
วินาทีนั้นเองที่อาทิตย์รู้สึกเหมือนถูกปลุกให้ตื่นจากฝันร้าย จุดหักมุมที่แท้จริงไม่ได้เกิดขึ้นภายนอก แต่มันระเบิดขึ้นในใจของเขาเอง

เขาเกือบจะกลับไปสู่ตัวตนเก่าๆ ที่ให้คุณค่ากับความสำเร็จที่แข็งแกร่ง มากกว่าความสุขที่ยืดหยุ่นและมีชีวิตชีวาแบบที่ลุงจันเป็นอยู่ เขาสบตากับชายชราและตระหนักได้ในที่สุดว่า ลุงจันไม่ใช่คนเรียบง่าย แต่เป็นคนร่ำรวยที่สุดเท่าที่เขาเคยรู้จัก เพราะเขามีความสุขในแบบที่เงินทั้งโลกก็ซื้อไม่ได้ เป็นความสุขจากลมหายใจอันเรียบง่าย

หลังจากวันนั้น อาทิตย์เก็บโทรศัพท์มือถือใส่ลิ้นชัก เขาเริ่มช่วยลุงจันทำงานในสวน ไม่ใช่ในฐานะ ‘โครงการ’ ใหม่ที่ต้องทำให้สำเร็จ แต่ทำเพื่อที่จะได้สัมผัสไอร้อนของดิน ได้เรียนรู้จากความเจ็บ และจากชายชราผู้เป็นดังครู

เขาเรียนรู้ที่จะฟังเสียงของสายลมที่พัดผ่านยอดไม้ ฟังความเจ็บที่ซ่อนเร้นอยู่ในสรรพสิ่ง และที่สำคัญที่สุดคือการฟังเสียงลมหายใจของตัวเอง เขาค้นพบ ‘ความสำเร็จ’ ในรูปแบบใหม่ มันคือความสุขที่ได้จิบชาอุ่นๆ ในตอนเช้าตรู่ และเสียงดนตรีจากใบไม้ที่กำลังเรียงระบำ

เย็นวันหนึ่ง อาทิตย์นั่งอยู่ตรงที่ลุงจันเคยนั่ง มองดูกอไผ่เอนไหวตามลมอย่างนุ่มนวล เขาไม่มีแผนการยิ่งใหญ่สำหรับอนาคต ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าวันพรุ่งนี้จะเป็นอย่างไร แต่เป็นครั้งแรกในรอบหลายปีที่เขารู้สึกสงบในหัวใจ เขายอมรับแล้วว่าชีวิตไม่จำเป็นต้องยืนต้นลมพายุเสมอไป บางครั้งเราแค่ต้องเรียนรู้ที่จะเป็นส่วนหนึ่งของมัน เขาได้พบแล้ว ซึ่งความสุขที่แท้จริง...ความสุขจากลมหายใจที่เรียบง่าย

บทที่ 7 คำสัญญาตอนเช้าจากร้านตัดผมเล็กๆ

แสงแดดยามเช้าของมหานครกรุงเทพฯ ในวันธรรมดาวันหนึ่งไม่ได้มีอะไรแตกต่างไปจากทุกวัน มันยังคงทำหน้าที่ของมันอย่างซื่อสัตย์และตรงไปตรงมา สาดลำแสงสีทองอ่อนๆ ลงมาอาบไล่ตึกสูงระฟ้าและท้องถนนที่เริ่มหนาแน่นไปด้วยยวดยานและฝูงชนที่ต่างเร่งรีบเพื่อไปให้ถึงจุดหมายของตน แต่สำหรับ 'เอก' ชายหนุ่มในวัยยี่สิบเก้าปีที่กำลังยืนสงบนิ่งอยู่บนสะพานลอยคนข้าม แสงแดดกลับทำหน้าที่เป็นเหมือนสปอตไลท์ที่ฉายส่องให้เงาในใจของเขาเด่นชัดขึ้น เขาทอดสายตามองลงไปยังภาพเบื้องล่างอย่างไร้จุดหมาย ปล่อยให้เสียงจอแจของเมืองหลวงทำหน้าที่กลบเสียงในหัวที่กำลังสับสนและตั้งคำถามกับชีวิต งานประจำในบริษัทโฆษณาที่เขาทำอยู่แม้จะดูดีในสายตาคนอื่นและมอบความมั่นคงให้ชีวิต แต่กลับไม่เคยเติมเต็มความรู้สึกที่ขาดหายไปข้างในได้เลย ความฝันที่เคยมีในวัยเยาว์ว่าอยากจะเป็นเจ้าของร้านหนังสือเล็กๆ ที่บอวลไปด้วยกลิ่นกระดาษ

และเรื่องเล่า ก็ค่อยๆ เลื่อนรางจางหายไปตามกาลเวลา เหลือทิ้งไว้เพียงความรู้สึกกว้างเปล่าที่เกาะกุมหัวใจราวกับเถาววัลย์

เอกก้าวเท้าลงจากสะพานลอย ปลดปล่อยให้สองเท้าพาเดินไปข้างหน้าอย่างไร้ทิศทาง เขาเดินผ่านร้านค้าที่คุ้นเคย ผู้คนที่คุ้นหน้า แต่กลับรู้สึกแปลกแยกราวกับเป็นคนนอก เขาปล่อยให้ความคิดล่องลอยไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเลี้ยวเข้าสู่ซอยเล็กๆ แห่งหนึ่งที่เขาไม่เคยสังเกตเห็นมาก่อน ทั้งๆ ที่เดินผ่านเส้นทางนี้มานานนับปี มันเป็นซอยแคบๆ ที่เงียบสงบอย่างน่าประหลาด ราวกับเป็นโลกอีกใบที่ซ่อนตัวอยู่หลังม่านแห่งความวุ่นวายของเมืองใหญ่ ที่กลางซอยนั่นเอง ร้านตัดผมเล็กๆ ร้านหนึ่งได้ปรากฏสู่สายตาของเขา ป้ายไม้เก่าแก่ที่ผ่านแดดฝนมานานปี สลักชื่อร้านว่า ‘ซันบาร์เบอร์’ ด้วยลายมือที่เรียบง่ายแต่แฝงไปด้วยมนต์ขลัง แขนงอยู่เหนือประตูไม้บานพับที่สีเขียวของมันเริ่มลอกร่อน ชวนให้รู้สึกเหมือนได้ย้อนเวลากลับไปในอดีต เอกหยุดยืนหนึ่งอยู่ครู่หนึ่ง ความรู้สึกบางอย่างที่ยากจะอธิบายได้ดึงดูดให้เขาอยากจะลองเข้าไปสัมผัสโลกที่อยู่หลังประตูบานนั้น เขาจึงตัดสินใจผลักประตูเข้าไปอย่างช้าๆ

เสียงกระดิ่งเล็กๆ ที่แขวนอยู่เหนือประตูดังขึ้นต้อนรับ พร้อมกับกลิ่นหอมอ่อนๆ อันเป็นเอกลักษณ์ของแป้งเด็กและน้ำมันใส่ผมที่ลอยมาแตะจมูกทันทีที่เขาก้าวเข้าไป ภายในร้านตกแต่งอย่างเรียบง่ายแต่ดูอบอุ่นและสะอาดตา บนผนังปูนเปลือยมีรูปภาพทรงผมคลาสสิกในกรอบไม้เก่าๆ แขนงเรียงรายอยู่ บอกเล่าถึงยุคสมัยที่เปลี่ยนผ่าน แก้วอัดผมหนึ่งสีแดงสดสองตัวตั้งเด่นอยู่กลางร้าน แม้จะเห็นร่องรอยการใช้งานมาอย่างยาวนาน แต่ก็ยังคงดูแข็งแรงและเชื่อเชิญ

ให้นั่งลง ชายชาวผมสีดอกเลาในเสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีขาวสะอาดตากำลังยืนอ้าเพลงลูกกรุงเก่าๆ เบาๆ ขณะเชิดทำความสะอาดกรรไกรคู่ใจอย่างพิถีพิถัน เขาคือ ‘ลุงชัย’ เจ้าของร้าน เมื่อได้ยินเสียงกระดิ่ง ลุงชัยก็เงยหน้าขึ้นพร้อมกับส่งรอยยิ้มที่เปี่ยมไปด้วยไมตรีมาให้ “สวัสดีพ่อหนุ่ม เข้ามาสิ จะตัดผมหรือจะมาหลบแดดพักเหนื่อยก็ได้เนะ ไม่คิดดั่งค์”

เอกยิ้มตอบบางๆ รู้สึกผ่อนคลายลงอย่างประหลาดกับคำทักทายที่เป็นกันเอง เขาเดินไปทรุดตัวลงบนเก้าอี้ตัดผมตัวที่ว่างอยู่ เขามองภาพสะท้อนของตัวเองในกระจกเงาบานใหญ่เบื้องหน้า เห็นเพียงชายหนุ่มผมเผ้ายุ่งเหยิงที่มีแววตาเหนื่อยล้าและสับสน “เอาทรงอะไรดีล่ะเรา” ลุงชัยถามขณะเดินเข้ามาใกล้ พร้อมกับนำผ้าคลุมผืนนุ่มมาคลุมตัวให้เอกอย่างเบามือ สัมผัสที่อ่อนโยนนั่นทำให้เอกรู้สึกอบอุ่นขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก “แล้วแต่ลุงเลยครับ” เอกตอบเสียงเบา เขาไม่ได้ใส่ใจเรื่องทรงผมของตัวเองมานานแล้ว ปล่อยให้มันยาวรุงรังไปตามยถากรรม

ลุงชัยพยักหน้ารับรู้ ไม่ได้ซักไซ้ถามอะไรต่อ เพียงแค่เริ่มบรรจงใช้กรรไกรตัดแต่งเส้นผมของเอกอย่างนุ่มนวลและชำนาญ เสียงกรรไกรที่ตั้ง ‘ฉับ ฉับ’ เป็นจังหวะสม่ำเสมอราวกับเสียงเครื่องดนตรีชนิดหนึ่งผสานกับเสียงอ้าเพลงของลุงชัย สร้างบรรยากาศที่สงบและผ่อนคลายอย่างน่าประหลาด จนเอกรู้สึกเหมือนว่ากำแพงในใจของเขาค่อยๆ ทลายลง “ดูท่าทางจะมีเรื่องให้คิดเยอะนะเรา” ลุงชัยเอ่ยขึ้นท่าลាយความเจิบ แต่ยังคงก้มหน้าก้มตาทำงานของตัวเองต่อไป “ถ้า

ไม่รังเกียจ จะเล่าให้ลุงฟังก็ได้นะ บางทีการได้ระบายออกมาบ้างอาจจะทำให้รู้สึกดีขึ้น เหมือนโกนหนวดโกนเคราที่รุ่งรังออกไปนั่นแหละ”

คำพูดที่เรียบง่ายและจริงใจของลุงชัย ประกอบกับบรรยากาศที่สงบภายในร้าน ทำให้เอกรู้สึกปลอดภัยพอที่จะเปิดเปลือกที่ห่อหุ้มตัวเองไว้ เขาจึงเริ่มเล่าเรื่องราวความอัดอั้นตันใจของเขาออกมา ทั้งเรื่องความรู้สึกเหมือนเป็นเพียงฟันเฟืองตัวเล็กๆ ที่ไม่มีความสำคัญในองค์กรขนาดใหญ่ เรื่องความฝันที่อยากจะมีร้านหนังสือเล็กๆ เป็นของตัวเองซึ่งดูห่างไกลจากความเป็นจริงมากขึ้นทุกที และความรู้สึกไร้ค่าที่คอยกัดกินจิตใจเขาในทุกๆ วัน ลุงชัยฟังอย่างตั้งใจ ไม่มีการตัดสินหรือสั่งสอน มีเพียงเสียง “ฮืม” ในลำคอเป็นครั้งคราว และแววตาที่เข้าใจซึ่งสะท้อนผ่านกระจกเงา เพื่อแสดงให้รู้ว่าเขายังคงรับฟังอยู่

เมื่อเอกร่างจบ ลุงชัยก็วางกรรไกรในมือลงชั่วคราว แล้วหันมาสบตาเอกรผ่านกระจกเงา แววตาของลุงชัยนั้นสงบนิ่งแต่เปี่ยมไปด้วยพลังบางอย่าง “รู้ไหมพ่อหนุ่ม” ลุงชัยเริ่มต้นบทสนทนาด้วยน้ำเสียงที่อบอุ่น “ทุกๆ เช้าที่ลุงตื่นขึ้นมาเพื่อจะเปิดร้านแห่งนี้ ลุงจะให้คำสัญญากับตัวเองหนึ่งข้อเสมอ”

เอกรขมวดคิ้วเล็กน้อยด้วยความสงสัย “คำสัญญาอะไรเหรอครับลุง”

“ลุงสัญญากับตัวเองว่า วันนี้ลุงจะมอบความสุขให้กับคนที่เดินเข้ามาในร้านนี้ อย่างน้อยหนึ่งคนก็ยังดี” ลุงชัยยิ้มอย่างอ่อนโยน เผยให้เห็นรอยเหี่ยวย่นตามวัย “มันอาจจะไม่ใช่คำสัญญาที่ยิ่งใหญ่ ไม่ได้

จะเปลี่ยนแปลงโลกทั้งใบหรือทำให้ลุงร่ำรวยขึ้นมา แต่การได้เห็นรอยยิ้มหรือแววตาที่สดใสขึ้นของใครสักคนหลังจากที่ลูกออกจากเก้าอี้ตัวนี้ มันทำให้ลุงรู้สึกว่าการมีชีวิตอยู่ในแต่ละวันของลุงมันมีความหมายมันเป็นความสุขเล็กๆ ที่หาได้ไม่ยากเลย”

ลุงชัยหยิบปัดตาเลียนขึ้นมาเก็บรายละเอียดที่ท้ายทอยของเอกอย่างแผ่วเบา “ชีวิตของคนเราก็คงไม่ต่างกันนะ บางทีเรามัวแต่มองหาความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ มองหาความสุขที่อยู่ไกลตัว จนลืมไปว่าความสุขและความหมายของชีวิตมันซ่อนอยู่ในสิ่งเล็กๆ น้อยๆ รอบตัวเรานี่เอง ลองให้คำสัญญากับตัวเองในทุกๆ เช้าสิ ว่าจะทำสิ่งเล็กๆ อะไรสักอย่างให้ดีที่สุด ไม่ว่าจะเป็นการตั้งใจทำงานตรงหน้าให้ดีขึ้นอีกนิด การพูดจาดีๆ กับคนรอบข้าง หรือแม้แต่การยิ้มให้กับตัวเองในกระจก คำสัญญาเล็กๆ เหล่านี้แหละที่จะเป็นเหมือนน้ำหล่อเลี้ยงให้หัวใจของเราชุ่มชื้นและมีพลังที่จะก้าวเดินต่อไปในแต่ละวัน”

คำพูดของลุงชัยทำให้เอกนั่งไปชั่วขณะ เขานึกย้อนกลับไปถึงชีวิตที่ผ่านมาของตัวเองที่เอาแต่วิ่งไล่ตามภาพความสำเร็จที่สังคมวาดไว้ จนหลงลืมที่จะมีความสุขกับปัจจุบันขณะ “เหมือนกับการตัดผมนี่แหละ” ลุงชัยพูดเสริมขึ้นมาพลางใช้หวีจัดแต่งทรงผมให้เข้าที่ “เราไม่สามารถตัดผมให้เสร็จได้ในครั้งเดียว เราต้องค่อยๆ ตัด ค่อยๆ เล็มไปทีละส่วนอย่างใจเย็น ในที่สุดมันก็จะเข้าทรงสวยงามได้เอง ชีวิตก็เช่นกัน ความฝันที่ดูเหมือนจะอยู่ไกลตัวนะ ถ้าเราค่อยๆ ลงมือทำไปทีละเล็กทีละน้อยในทุกๆ วัน สะสมความสำเร็จเล็กๆ ไปเรื่อยๆ สักวันหนึ่งมันก็จะกลายเป็นจริงขึ้นมาได้เอง”

ไม่นานนัก การตัดผมก็เสร็จสมบูรณ์ ลุงชัยใช้แปรงขนนุ่มพิเศษ
ผมออกจากต้นคอของเขากอย่างเบามือ เขามองตัวเองในกระจกอีก
ครั้ง ทรงผมใหม่ที่ดูเรียบง่ายแต่สะอาดตาทำให้ใบหน้าของเขาดูสดใส
และมีชีวิตชีวาขึ้นอย่างเห็นได้ชัด แต่สิ่งที่เปลี่ยนแปลงไปมากกว่ารูป
ลักษณ์ภายนอก คือประกายในดวงตาของเขาที่ไม่ได้ดูว่างเปล่าเหมือน
ตอนแรกอีกต่อไป มันมีความหวังฉายชัดอยู่ในนั้น

เอกจ่ายเงินค่าตัดผมและกล่าวขอบคุณลุงชัยจากใจจริง เขาก้าว
เดินออกจากร้านตัดผมเล็กๆ แห่งนั้นกลับสู่โลกแห่งความจริงที่ยังคง
วุ่นวายเหมือนเดิม แต่ในครั้งนี้ แสงแดดที่เคยดูหม่นหมองกลับดู
อบอุ่นและเปี่ยมไปด้วยความหวัง เขายกมือขึ้นลูบผมทรงใหม่ของ
ตัวเองเบาๆ พร้อมกับให้คำสัญญาเล็กๆ ที่หนักแน่นกับตัวเองในใจ

‘พรุ่งนี้ ฉันจะลองเขียนแผนธุรกิจสำหรับร้านหนังสือของฉันดูสัก
หนึ่งหน้า’

มันอาจจะเป็นเพียงคำสัญญาเล็กๆ ที่ไม่ได้เปลี่ยนแปลงอะไร
มากมายในทันที แต่สำหรับเอกแล้ว มันคือจุดเริ่มต้นของการเดินทาง
ครั้งใหม่ คือ ‘คำสัญญาตอนเช้า’ ที่เขาได้รับจากร้านตัดผมเล็กๆ ใน
ซอยที่ไม่มีใครรู้จัก และเขาก็เชื่อมั่นว่า คำสัญญาเล็กๆ ที่เขาจะมอบให้
กับตัวเองในทุกๆ เช้าหลังจากนี้ จะเป็นเหมือนแสงสว่างนำทางให้เขา
ไปถึงฝั่งฝันที่เขาเคยคิดว่ามันได้หล่นหายไปแล้วได้อย่างแน่นอน

เอกเดินกลับออกมาจากซอยเล็กๆ นั้น หัวใจของเขาพองโตขึ้น
อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เขามองย้อนกลับไปที่ปากซอย เห็นป้ายร้าน
‘ชัยบาร์เบอร์’ อยู่ไกลๆ มันดูเหมือนเป็นเพียงร้านตัดผมธรรมดา แต่

สำหรับเขาแล้ว มันคือสถานที่ที่เขาได้ค้นพบคำตอบที่เขาตามหามานาน คำตอบที่ไม่ได้อยู่ที่ไหนไกล แต่อยู่ในใจของเขาเองนั่นแหละ คำตอบที่ว่าความสุขและความหมายของชีวิต ไม่ได้อยู่ที่การไปถึงจุดหมายปลายทาง แต่อยู่ที่การเดินทาง การก้าวเดินไปข้างหน้าทีละก้าว ด้วยคำสัญญาเล็กๆ ที่เรามอบให้กับตัวเองในทุกๆ เช้า

เย็นวันนั้น เอกกลับถึงห้องพักของเขาด้วยความรู้สึกที่แตกต่างไปจากเดิม เขานั่งลงที่โต๊ะทำงานตัวเก่า หยิบสมุดบันทึกที่ไม่ได้เปิดมานานขึ้นมาปิดฝุ่น แล้วเริ่มลงมือเขียนแผนธุรกิจสำหรับร้านหนังสือในฝันของเขาอย่างตั้งใจ เขาไม่รู้ว่าจะอนาคตจะเป็นอย่างไร เขาไม่รู้ว่าความฝันของเขาจะเป็นจริงได้หรือไม่ แต่เขารู้เพียงว่า วันนี้เขาได้เริ่มต้นแล้ว เขาได้ให้คำสัญญากับตัวเองแล้ว และเขาจะทำตามสัญญานั้นให้ดีที่สุด เหมือนกับที่ลุงชัยได้ทำมาตลอดชีวิตของเขาในบ้านตัดผมเล็กๆ แห่งนั้น

เรื่องราวของเอกและลุงชัยเป็นเพียงตัวอย่างหนึ่งที่สะท้อนให้เห็นว่าพลังของคำสัญญาเล็กๆ นั้นยิ่งใหญ่เพียงใด เราทุกคนต่างมีความฝัน มีเป้าหมายในชีวิต แต่บ่อยครั้งที่เราหลงทาง ท้อแท้ หรือแม้กระทั่งลืมนั่นความฝันเหล่านั้นไป เพียงเพราะเรามัวแต่มองไปยังภาพความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่และไกลตัว จนลืมนึกว่าการเดินทางที่ยาวไกลที่สุดก็เริ่มต้นจากก้าวเล็กๆ ก้าวแรกเสมอ

ลองเริ่มต้นวันใหม่ด้วยการให้คำสัญญากับตัวเองดูสิ ไม่จำเป็นต้องเป็นคำสัญญาที่ยิ่งใหญ่ ขอเพียงเป็นสิ่งเล็กๆ ที่เราสามารถทำได้สำเร็จในวันนั้น เช่น 'วันนี้ฉันจะอ่านหนังสือให้ได้สิบหน้า' 'วันนี้ฉันจะโทรหาคนที่ฉันรัก' หรือ 'วันนี้ฉันจะยิ้มให้กับคนแปลกหน้า' คำสัญญา

เล็กๆ เหล่านี้จะเป็นเหมือนเชื้อเพลิงที่คอยเติมพลังให้กับเราในแต่ละวัน เป็นเหมือนเข็มทิศที่คอยนำทางให้เราไม่หลงทาง และเป็นเหมือนอิฐทีละก้อนที่ค่อยๆ ก่อร่างสร้างฝันของเราให้เป็นจริงขึ้นมา

อย่ารอให้ใครมามอบความสุขหรือความหมายให้กับชีวิตของเรา แต่จงเป็นผู้สร้างมันขึ้นมาด้วยตัวของเราเอง เริ่มต้นจาก 'คำสัญญาตอนเช้า' ในทุกๆ วัน แล้วคุณจะพบว่าความฝันที่เคยดูเหมือนจะเดินไม่ได้นั้น แท้จริงแล้วมันกำลังก้าวเดินไปพร้อมๆ กับคุณในทุกๆ อย่างก้าวของชีวิต

บทที่ 8 เสียงนกร้องในวันฝนพรำ

เมื่อดฝนพรำลงปรกลงมาจากฟากฟ้าสีเทาหม่น เสียงกระทบหลังคาสังกะสีเก่าของบ้านไม้สองชั้นดังก้องเป็นจังหวะที่ไม่สม่ำเสมอ คล้ายเสียงดนตรีเศร้าๆ ที่บรรเลงช้าแล้วช้าเล่ามาตั้งแต่รุ่งสาง ‘ฟ้า’ นั่งนิ่งอยู่ที่ขอบหน้าต่างไม้บานเก่า ทอดสายตาออกไปมองสวนเล็กๆ ของยายที่บัดนี้ชุ่มโชกไปด้วยสายฝน ใบตองสีเขียวสดมีหยดน้ำเกาะพราราวกับอัญมณี แต่ในความรู้สึกของเธอ มันเป็นเพียงหยดน้ำตาของท้องฟ้าที่สะท้อนความร้าวรานในใจ

ไม่ถึงสัปดาห์ดีที่ฟ้ากลับมาเหยียบแผ่นดินเกิดที่อำเภอเล็กๆ แห่งนี้ หลังจากในโลกทั้งใบของเธอในเมืองหลวงพังครืนลงมาไม่เป็นท่า บริษัทสตาร์ทอัพด้านเทคโนโลยีที่เธอร่วมก่อร่างสร้างฝันกับเพื่อนๆ มานานหลายปีต้องปิดฉากลงอย่างไม่มีวันกลับ ทั้งไว้เพียงความว่างเปล่าและตำแหน่ง ‘คนว่างงาน’ ที่เธอไม่เคยต้องการ ความฝันที่จะ

เป็นกราฟิกดีไซน์เนอร์แถวหน้าในกรุงเทพฯ เลื่อนหายไปกับสายลม
เหลือเพียงความรู้สึกของการเป็นผู้พ่ายแพ้ที่เกาะกุมหัวใจจนหนักอึ้ง

เธอยังจำความรู้สึกในวันสุดท้ายที่ออฟฟิศได้ดี กล่องกระดาด
สีน้ำตาลในมือที่บรรจุของใช้ส่วนตัวดูเบาหวิวเมื่อเทียบกับความหนัก
อึ้งในใจ แสงไฟนีออนในออฟฟิศที่เคยสว่างไสวไปด้วยความหวัง บัดนี้
กลับดูริบหรี่และอ้างว้าง เสียงร่ำลาของเพื่อนร่วมงานที่ต่างแยกย้าย
กันไปตามทางของตัวเองยังคงก้องอยู่ในหู การกลับบ้านครั้งนี้จึงไม่ใช่
การพักร้อน แต่เป็นการหลบมาเลียแผลใจเงียบๆ

เสียงฝนยังคงดำเนินต่อไป เป็นเสียงเดียวที่ซบกล่อมความเจ็บ
ในท้องนอนเก่าของเธอ แต่แล้วท่ามกลางเสียงซ่าๆ ของสายฝนนั้น
เอง เสียงเล็กๆ แห่ลมสีกิ๊แทรกผ่านเข้ามาในโสตประสาท เป็นเสียง
ร้องของสิ่งมีชีวิตที่ไม่คุ้นเคย มันไม่ใช่เสียงของความเจ็บปวด แต่เป็น
ท่วงทำนองที่สดใสและเปี่ยมด้วยชีวิตชีวาอย่างน่าประหลาด

ดวงตาที่เหม่อลอยของฟ้าเริ่มมีจุดโฟกัส เธอเพ่งมองฝ่าม่านฝน
ออกไป บนกิ่งมะม่วงหน้าบ้านที่โอนเอนไปตามแรงลม เธอเห็นนก
กระจิบตัวน้อยเกาะอยู่อย่างมั่นคง ขนสีน้ำตาลของมันเปียกปอน
เล็กน้อย มันสั่นตัวสะบัดหยดน้ำออกเป็นครั้งคราว ก่อนจะเปล่งเสียง
ร้องเจี๊ยกแจ้วออกมาอีกครั้ง เสียงที่ทำหายความมืดครึ้มของวันฝน
พริ้ว

“ร้องเพลงทำไมกันนะ ในวันที่น่าเศร้าแบบนี้” ฟ้าพึมพำกับตัวเอง
โดยไม่รู้ตัว

“มันไม่ได้ร้องเพลงด้วยความเศร้าหรือหลานเอ๋ย” เสียงทุ้มต่ำ แต่อบอุ่นของยายดังขึ้นจากด้านหลัง ทำเอาฟ้าสะดุ้งเล็กน้อย เธอหันไปมอง ยายยืนยิ้มอยู่หน้าประตูห้อง พร้อมกับถาดไม้เล็กๆ ที่มีถ้วยชา มะลิร้อนๆ สองใบส่งกลิ่นหอมกรุ่น

“ยาย...”

“ยายเห็นหลานนั่งเจี๊ยบๆ อยู่นาน เลยเอามาให้ดื่มแก้หนาว” ยายเดินเข้ามานั่งลงข้างๆ แล้วยื่นถ้วยชาให้ ฟ้ารับมาถือไว้ในมือ ใจอุ่นจากถ้วยชาค่อยๆ ซึมผ่านฝ่ามือเข้าสู่ร่างกาย บรรเทาความเย็นเยียบในใจได้บ้าง

“มันกำลังเรียกเพื่อนๆ ของมันต่างหากล่ะ” ยายพูดต่อพลาง พยักพยิดไปทางนกตัวน้อย

“เรียกเพื่อนหรือคะ ทำไมต้องเรียกตอนฝนตกด้วย” ฟ้าถามด้วยความสงสัย

“ก็เพราะวันฝนตกแบบนี้แหละ คือสวรรค์ของพวกมันเลย” ยายยิ้มอย่างใจดี “พอฝนตกลงมาบนดิน แมลงเล็กๆ หนอนน้อยๆ ที่ซ่อนอยู่ใต้ใบไม้ก็จะพากันคลานออกมา นกพวกนี้เขา ก็จะส่งเสียงเรียกพวกพ้องให้มากินเลี้ยงกันใหญ่ สำหรับพวกมันแล้ว วันฝนพราคือวันที่อุดมสมบูรณ์ที่สุด ไม่ใช่ความโศกเศร้าเลยสักนิด”

คำอธิบายของยายเป็นเหมือนกุญแจดอกเล็กๆ ที่ไขเข้าไปในห้องหัวใจที่ปิดตายของฟ้า เธอไม่เคยคิดถึงมุมนี้มาก่อนเลย ในสายตาของเธอ วันฝนตกมีแต่ความเฉอะแฉะ ความอึมครึม และความเหงาที่จับ

ชั่วหัวใจ แต่สำหรับนภระจิบตัวนั้น มันคือเทศกาลแห่งความสุขและความอึดหน้าสำราญ

“เสียงที่หลานได้ยินนะ ไม่ใช่เสียงของความทุกข์ แต่เป็นเสียงของความสุข เป็นเสียงของชีวิตที่กำลังเฉลิมฉลองและดำเนินต่อไป ไม่ว่าฟ้าฝนจะไม่เป็นใจแค่ไหนก็ตาม”

ฟ้านิ่งไปนาน เธอจ้องมองนกตัวนั้นอีกครั้ง มันยังคงส่งเสียงร้องไม่หยุดหย่อน ราวกับจะประกาศให้โลกรู้ว่ามันมีความสุขเพียงใด ภาพที่เธอเห็นเริ่มเปลี่ยนไป จากภาพของความสิ้นหวัง กลายเป็นภาพของชีวิตที่รู้จักปรับตัวและค้นหาความสุขได้ในทุกสถานการณ์ แม้ในสถานการณ์ที่ดูเลวร้ายที่สุด

“ยายเองก็เคยเป็นเหมือนหลานนะ” ยายพูดขึ้นเบาๆ ทำลายความเงียบ “ตอนสาวๆ ยายฝันอยากจะเป็นครูมาก อ่านหนังสือหา รุ่งهامคำ แต่สุดท้ายก็สอบไม่ติด ยายเสียใจจนกินไม่ได้นอนไม่หลับ อยู่เป็นเดือน คิดว่าชีวิตนี้คงไม่มีอะไรดีแล้ว วันหนึ่งฝนตกหนักแบบนี้ ยายก็นั่งหมดอาลัยตายอยากอยู่ริมหน้าต่าง แล้วก็ได้ยินเสียงนกนี้แหละ มันเหมือนมีคนมากระซิบข้างหูว่า บางทีประตูบานหนึ่งที่ปิดลง ก็อาจจะมียานหน้าต่างบานอื่นเปิดรอเราอยู่ก็ได้”

“แล้วยายก็เลย...” ฟ้าเริ่มมองเห็นภาพลางๆ

“ใช่... ยายก็เลยเลิกฟุ้งฟาย แล้วหันมามองว่าตัวเองทำอะไรได้บ้างในตอนนั้น ยายชอบทำขนมมาตั้งแต่เด็กๆ ก็เลยลองทำขนมขายเล็กๆ น้อยๆ หน้าบ้าน ตอนแรกก็มีคนซื้อบ้างไม่ซื้อบ้าง แต่ยายก็ไม่ท้อ

ลองปรับสูตรไปเรื่อยๆ จนได้ที่ จากร้านเล็กๆ หน้าบ้านวันนั้น ก็กลายเป็นร้านขนมไทยของยายที่เลี้ยงดูครอบครัวเรามาได้จนถึงทุกวันนี้” ยายมองไปยังร้านขนมฝั่งตรงข้ามถนนด้วยแววตาที่เปี่ยมด้วยความภาคภูมิใจ

เรื่องเล่าของยายเป็นเหมือนจุดหักมุมเล็กๆ ที่สั่นสะเทือนความคิดของฟ้า เธอไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าร้านขนมไทยชื่อดังของยายที่ใครๆ ก็ติดใจในรสชาติ จะมีจุดเริ่มต้นมาจากความผิดหวังครั้งใหญ่ในชีวิตของผู้หญิงคนหนึ่ง

พายุกถัวยชาขึ้นฉิบ รสชาติหวานละมุนของขามะลิกระจายไปทั่วโพรงปาก พร้อมกับความอบอุ่นที่เล่นเข้าสู่กลางใจ เธอมองออกไปนอกหน้าต่างอีกครั้ง สายฝนเริ่มซาลงแล้ว แต่เสียงนกร้องในวันฝนพรำยังคงแว่วมาไม่ขาดสาย สำหรับเธอในตอนนั้น มันไม่ใช่แค่เสียงนกอีกต่อไปแล้ว แต่มันคือเสียงกระซิบของความหวัง คือบทเพลงที่คอยปลอบประโลมและเตือนใจว่าแม้ในวันที่มืดมนที่สุด ก็ยังมีแสงสว่างเล็กๆ ซ่อนอยู่เสมอ ขอเพียงแค่เราเปิดใจรับฟังและมองหา

ความคิดต่างๆ เริ่มผุดขึ้นในหัวของเธอเหมือนต้นอ่อนที่ค่อยๆ เติงยอดขึ้นมาจากผืนดินที่ชุ่มน้ำ เธอมีความสามารถด้านการออกแบบกราฟิกที่สั่งสมมาหลายปี บางทีเธออาจจะลองรับงานอิสระจากลูกค้าทางอินเทอร์เน็ต หรืออาจจะเริ่มต้นจากการช่วยพัฒนาร้านของยาย ทำบรรจุภัณฑ์สวยๆ สร้างเพจออนไลน์ให้เป็นที่รู้จักมากขึ้น ความคิดเหล่านั้นค่อยๆ ก่อตัวขึ้นเป็นรูปเป็นร่าง

ก่อนหินที่เคยถ่วงอยู่ในใจของเธอค่อยๆ แตกสลายไปที่ละน้อย ถูกแทนที่ด้วยความหวังและความฝันครั้งใหม่ที่กำลังจะเริ่มต้นขึ้นที่บ้านเกิดแห่งนี้ ท่ามกลางเสียงนกร้องในวันฝนพรำวันนั้นเอง ที่ฟ้าได้ค้นพบว่า บางครั้งพายุก็ไม่ได้พัดเข้ามาเพื่อทำลายล้าง แต่พัดเข้ามาเพื่อชะล้างและเปิดทางให้สิ่งใหม่ๆ ได้เติบโตขึ้นมาแทนที่

เย็นวันนั้น ฝนหยุดตกสนิทแล้ว ท้องฟ้าโปร่งใสเผยให้เห็นแสงสีทองสุดท้ายของวันที่กำลังจะลาลับขอบฟ้า ฟ้าตัดสินใจเดินออกจากบ้านไปยังร้านขนมของยายที่อยู่อีกฝั่งของถนน กลิ่นหอมหวานของน้ำกะทิและใบเตยที่เพิ่งเคี้ยวเสร็จใหม่ๆ ลอยอบอวลอยู่ในอากาศ เป็นกลิ่นที่คุ้นเคยและทำให้รู้สึกปลอดภัยเสมอ

ภาพที่เธอเห็นคือยายกำลังนั่งอยู่บนแคร่ไม้ไผ่หน้าร้าน ชะมັกเขม้นกับการใช้แหบนทองเหลืองอันเล็กจิ๋วขม่อม่วงอย่างประณีต แต่ละชิ้นที่ยายทำออกมานั้นดูราวกับดอกไม้เล็กๆ ที่กำลังผลิบาน แสงไฟสีส้มจากหลอดไฟในร้านสาดส่องลงมากกระทบใบหน้าเหยี่ยว่นแต่เปี่ยมด้วยความสุขของยาย

“มาช่วยยายเหรอลูก” ยายเงยหน้าขึ้นมายิ้มให้ รอยยิ้มที่ทำให้โลกรอบตัวสว่างไสวขึ้นมาทันที

“คะยาย” ฟ้าตอบพลางทรุดตัวลงนั่งข้างๆ หยิบใบตองที่ตัดเตรียมไว้มาพับเป็นกระทงสำหรับใส่ขนมตาลอย่างคล่องแคล่ว ความทรงจำในวัยเด็กที่เคยนั่งพับกระทงช่วยยายขายขนมผุดขึ้นมาเป็นฉากๆ

“ยายคะ... เรื่องที่ยายเล่าเมื่อเช้า... ยายไม่เคยเสียใจเลยหรือคะ ที่ความฝันที่จะเป็นครูมันไม่เป็นจริง” ฟาเอ่ยถามในที่สุด ความสงสัย ยังคงเกาะกินใจของเธออยู่เงียบๆ

ยายวางแหวนในมือลง หันมามองหน้าฟาด้วยแววตาที่ลึกซึ้ง และเข้าใจ “ถ้าจะบอกว่าไม่เคยเสียใจเลย ก็คงจะเป็นการโกหก” ยาย ตอบซ้ำๆ “ตอนแรกยายก็เสียใจมาก ร้องไห้จนไม่มีน้ำตาจะไหล รู้สึก เหมือนโลกทั้งใบมันมืดไปหมด แต่พอเราอยู่กับความเสียใจนานๆ เข้า มันก็ไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้นมาเลย มีแต่จะกัดกินใจเราให้แย่ลง”

ยายหยุดพูดไปครู่หนึ่ง เหมือนกำลังปล่อยให้คำพูดซึมซับเข้าไป ในใจของหลานสาว

“ยายเลยคิดได้ว่า ในเมื่อเราย้อนกลับไปแก้ไขอดีตไม่ได้ เราก็ต้อง อยู่กับปัจจุบันให้ดีที่สุด ทำในสิ่งที่เราทำได้ในวันนี้ให้มันดีที่สุด แล้ว อนาคตมันก็จะดีขึ้นเอง” ยายหยิบขนมชั้นสีรุ้งที่ตัดเป็นชิ้นสี่เหลี่ยม สวยงามขึ้นมาหนึ่งชิ้น “ชีวิตคนเรามันก็เหมือนขนมชั้นนี้แหละหลาน เอ๊ย มันมีหลายชั้นหลายรสชาติ มีทั้งชั้นที่หวานหอมชื่นใจ มีทั้งชั้นที่ อาจจะจืดชืดไปบ้าง แต่พอทุกชั้นมันมารวมกัน มันก็กลายเป็นขนมที่ อร่อยและมีความหมายไม่ใช่เหรอ เราจะเลือกกินแต่ชั้นที่หวานอย่าง เดียวก็ไม่ได้ฉันใด ชีวิตก็ฉันนั้น เราต้องเรียนรู้ที่จะยอมรับและอยู่กับ ทุกรสชาติของมัน”

คำเปรียบเทียบบของยายเรียบง่ายแต่กลับสัมผัสเตือนหัวใจของฟา อย่างรุนแรง เธอรับขนมชั้นจากมือยายมามองดู ลวดลายของชิ้นสี ต่างๆ ที่ซ้อนกันอย่างสวยงามทำให้เธอยิ้มออกมาได้เป็นครั้งแรกใน

รอบหลายวัน เธอรู้สึกวก้อนหินหนักอึ้งที่เคยถ่วงใจเธออยู่นั้นได้
สลายไปจนหมดสิ้นแล้วจริงๆ

“แล้วนี่... หลานรักของยาย คิดออกหรือยังว่าจะทำอะไรต่อไป
ระหว่างนี้” ยายถามด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความรักและกำลังใจ

“ฟ้าคิดว่า... ฟ้าจะลองใช้ความสามารถที่มีอยู่ให้เป็นประโยชน์คะ
ยาย” ฟ้าตอบด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่นขึ้น “ฟ้าจะลองรับงานออกแบบ
กราฟิกฟรีแลนซ์ดู แล้วก็ช่วยยายปรับปรุงร้านของเราด้วย ฟ้าจะ
ออกแบบโลโก้ใหม่ ทำแพ็คเกจจิ้งสวยๆ แล้วก็สร้างเพจออนไลน์
โปรโมทร้านขนมของยายให้คนรู้จักมากขึ้น ดีไหมคะ”

“โอ้โฮ ดีเลยสิหลาน ยายแก่แล้ว ทำเรื่องทันสมัยแบบนี้ไม่เป็น
หรอก” ยายหัวเราะชอบใจ ดวงตาเป็นประกายแห่งความหวัง “ร้าน
ขนมของเราจะได้ดังเหมือนร้านใหญ่ๆ ในกรุงเทพฯ กับเขาบ้าง”

สองยายหลานหัวเราะให้กันอย่างมีความสุข แสงสุดท้ายของวัน
ทาบทอลงมาเป็นลำสุดท้ายก่อนจะเลือนหายไป ทั้งไว้เพียงความ
อบอุ่นที่อบอวลอยู่ในใจของคนทั้งสอง

คืนนั้น ฟ้านอนหลับอย่างเต็มอ้อมเป็นครั้งแรกในรอบหลาย
สัปดาห์ เธอไม่ได้ฝันร้ายถึงวันที่ต้องเก็บของออกจากออฟฟิศอีกต่อไป
แต่กลับฝันเห็นตัวเองกำลังนั่งออกแบบโลโก้รูปดอกมะลิให้ร้านขนม
ของยาย และมีเสียงแฉิ่งเตือนออเดอร์ขนมจากลูกค้าทั่วประเทศดัง
ขึ้นไม่หยุดหย่อนในโทรศัพท์มือถือ

เช้าวันรุ่งขึ้น ฟาตื่นขึ้นมาพร้อมกับเสียงนกร้องเจื้อยแจ้วที่ดังมาจากสวนหลังบ้าน มันเป็นเสียงเดิมกับที่เธอได้ยินเมื่อวาน แต่ความรู้สึกที่ได้รับนั้นแตกต่างไปอย่างสิ้นเชิง วันนี้ เสียงนั้นไม่ได้ทำให้เธอรู้สึกเหงาอีกต่อไป แต่มันกลับเป็นเหมือนเสียงนาฬิกาปลุกจากสวรรค์ที่คอยปลุกเธอให้ตื่นขึ้นมาเริ่มต้นวันใหม่ด้วยความหวังและพลังใจที่เต็มเปี่ยม

ฟาลุกขึ้นจากเตียง เดินไปเปิดบานหน้าต่างออกกว้างเพื่อรับอากาศบริสุทธิ์ยามเช้า เธอมองเห็นนกกระจิบตัวน้อยกำลังกระโดดโลดเต้นอยู่บนกิ่งมะม่วงอย่างเร่ร่อน มันคือเครื่องเตือนใจชั้นดีว่า ชีวิตยังคงสวยงามและดำเนินต่อไปเสมอ ไม่ว่าเราจะต้องเผชิญกับพายุฝนที่หนักหนาเพียงใด ขอเพียงใจเรายังสู้

บางที... การกลับมาบ้านครั้งนี้อาจไม่ใช่ความพ่ายแพ้หรือความล้มเหลว แต่อาจจะเป็นของขวัญจากโชคชะตาที่มอบโอกาสให้เธอได้กลับมาค้นพบตัวเองและเริ่มต้นใหม่อีกครั้งในที่ที่เธอเรียกว่า 'บ้าน' ที่มีครอบครัวที่อบอุ่นและพร้อมจะอยู่เคียงข้างเธอเสมอ

ฟาสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ยิ้มให้กับเงาสะท้อนของตัวเองในกระจก แล้วเดินลงไปข้างล่างเพื่อเริ่มต้นวันใหม่ของเธอ วันที่จะไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป วันที่เธอจะเริ่มลงมือปั้นความฝันครั้งใหม่ให้เป็นจริงท่ามกลางเสียงนกร้องที่ยังคงดังก้องอยู่ในหัวใจ เหมือนบทเพลงแห่งความหวังที่จะบรรเลงต่อไปอย่างไม่มีวันจบสิ้น

บทที่ 9 ปลายฝนต้นหนาว รอยยิ้มที่ไม่หายไป

ลมเย็นๆ โขยมาพร้อมกลิ่นดินหลังฝน กลิ่นที่บอกว่าฤดูฝนกำลังจะลาจาก และลมหนาวแรกกำลังจะเข้ามาทักทาย ฟ้า นั่งมองทิวเขาที่เคยเขียวชอุ่มสุดลูกหูลูกตาจากหน้าต่างบานเก่าของบ้านไม้หลังเล็กในหมู่บ้านที่เชียงใหม่ ตอนนี้สีเขียวเริ่มเจือด้วยสีน้ำตาลอ่อนๆ ของใบไม้ที่เตรียมจะร่วงหล่น มันเป็นภาพที่สวยงามแต่ก็แฝงไปด้วยความรู้สึกโหยหา เหมือนกับชีวิตของเธอในตอนนี้

ไม่กี่สัปดาห์ก่อน โรงงานทอผ้าที่เธอทำงานมาเกือบสิบปีก็ปิดตัวลงอย่างกะทันหัน ทั้งให้พนักงานอย่างเธอต้องลอยเคว้งอยู่กลางอากาศ ฟ้ากลับมาบ้านเกิดพร้อมกับความรู้สึกว่างเปล่าและคำถามมากมายที่ไม่มีคำตอบ เธอมองออกไปนอกหน้าต่าง ภาพของโอ้หมอกจางๆ ที่ลอยอ้อยอิ่งอยู่เหนือยอดดอย ทำให้เธอนึกถึงรอยยิ้มของยาย ยายผู้ไม่เคยปล่อยให้ความทุกข์ขยักใดๆ มาพรากรอยยิ้มไปจากใบหน้า

ได้ ไม่ว่าจะเป็นปีที่ฝนแล้งหรือปีที่น้ำท่วม ยายยังคงนั่งทอผ้าอยู่บนกี่ไม้ตัวเก่าใต้ถุนบ้านด้วยใบหน้าที่เปื้อนยิ้มเสมอ

ความคิดถึงยายพาให้ฟ้าลุกขึ้นเดินไปยังใต้ถุนบ้านที่ตอนนี้เงียบเหงา กี่ทอผ้าของยายยังคงตั้งอยู่ที่เดิม มีเพียงฝุ่นและหยากไย่จับหนาเตอะจนมองไม่เห็นสีไม้สักที่เคยขึ้นเงา ช่างๆ กันนั้นมีหีบไม้ใบใหญ่ใส่เส้นด้ายหลากสีที่ยายเก็บสะสมไว้ เมื่อเปิดออก กลิ่นหอมจางๆ ของดอกไม้แห้งที่ยายชอบใส่ไว้กันแมลงก็ลอยขึ้นมาเตะจมูก ฟ้าหยิบกลุ่มด้ายสีครามเข้มขึ้นมาสัมผัส ความนุ่มของเส้นฝ้ายทำให้ความทรงจำในวัยเด็กผุดขึ้นมาเป็นฉากๆ ภาพที่เธอเคยนั่งดูยายทอผ้าเป็นชั่วโมงๆ โดยไม่เบื่อ ภาพที่ยายสอนให้เธอรู้จักแยกสีด้ายและกรอด้ายเข้าระวิง

เหมือนมีแรงบางอย่างดลใจ ฟ้าเริ่มบิดฝุ่นทำความสะอาดกี่ทอผ้าตัวเก่าอย่างตั้งใจ เธอค่อยๆ แกะเชือกที่พันกันยุ่งเหยิง จัดเรียงเส้นด้ายยีนใหม่ทีละเส้น แม้จะทุลักทุเลและใช้เวลาไปเกือบทั้งวัน แต่ในใจของเธอกลับรู้สึกสงบอย่างประหลาด การได้กลับมาอยู่กับสิ่งที่คุ้นเคยในวัยเด็กทำให้ความว้าวุ่นในใจค่อยๆ คลายลง

“อ้าว กลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่ล่ะฟ้า” เสียงทักทายที่คุ้นเคยดังขึ้นจากข้างรั้ว ป้านอม เพื่อนบ้านที่สนิทกับยายของเธอยืนยิ้มให้อยู่

“กลับมาได้สักพักแล้วจะป้า” ฟ้าตอบกลับไป

ป้านอมมองดูกี่ทอผ้าที่สะอาดขึ้นแล้วยิ้มกว้างขึ้น “คิดถึงยายละสิ เห็นมานั่งขลุกอยู่กับกี่แต่เช้า” ว่าแล้วป้านอมก็เดินเข้ามาในเขตรั้ว

นั่งลงข้างๆ ฟ้าแล้วเริ่มเล่าเรื่องราวของยายให้ฟัง เรื่องความอดทน ความใส่ใจในทุกขั้นตอนของการทอผ้า และความเชื่อที่ว่าผ้าทอทุกผืน มีชีวิตและจิตวิญญาณของผู้ทออยู่ในนั้น ป้านอมบอกว่ายายไม่เคยสอนแค่เทคนิคการทอผ้า แต่สอนให้รู้จักการใช้ชีวิตผ่านการทอผ้า ต่างหาก

“ยายของฟ้าเคยบอกป้าว่า เวลาด้ายมันพันกันยุ่งเหยิง ก็เหมือนกับปัญหาในชีวิตของเรานั้นแหละ อย่าไปกระซากดึงมันแรงๆ เพราะมันจะยิ่งทำให้ปมแน่นขึ้น ต้องค่อยๆ มองหาที่มาของปม แล้วค่อยๆ คลี่คลายมันออกทีละนิด” คำพูดของป้านอมทำให้ฟ้าคิดตาม

ระหว่างที่ช่วยกันจัดเตรียมเครื่องทอผ้าอยู่นั้น มือของฟ้าก็ไปสัมผัสกับแผ่นไม้กระดานเล็กๆ ที่ซ่อนอยู่ใต้ก้อย่างแนบเนียน เมื่อลองขยับดูจึงพบว่ามันเป็นช่องลับเล็กๆ ที่ถูกซ่อนไว้ ภายในนั้นไม่ได้มีของมีค่าอะไร มีเพียงสมุดบันทึกเล่มเล็กที่เก่าจนกระดาษเป็นสีเหลืองกรอบ กับรูปถ่ายของยายที่กำลังยิ้มอย่างมีความสุข

ฟ้าค่อยๆ เปิดสมุดบันทึกอย่างทะนุถนอม ข้างในไม่ใช่บันทึกเรื่องราวส่วนตัว แต่เป็นลายมือของยายที่วาดลวดลายผ้าทอแบบต่างๆ พร้อมกับเขียนข้อความสั้นๆ กำกับไว้ แต่ข้อความเหล่านั้นกลับไม่ใช่คำอธิบายลายผ้า มันคือปรัชญาการใช้ชีวิตที่เรียบง่ายแต่ลึกซึ้ง “ลายน้ำไหล...ชีวิตต้องรู้จักไหลไปตามสถานการณ์ แต่ต้องไม่หลงลืมต้นกำเนิดของตัวเอง” หรือ “ลายดอกแก้ว...จงส่งกลิ่นหอมแห่งความดีงาม แม้จะไม่มีใครมองเห็น” และในหน้าสุดท้าย มีเพียงประโยคสั้นๆ ที่เขียนไว้ว่า “ความสุขไม่ได้อยู่ที่การมีผ้าทอที่สวยงามที่สุด แต่อยู่ที่การได้เห็นรอยยิ้มของคนที่เรามอบผ้าผืนนั้นให้”

น้ำตาของฟ้าค่อยๆ ไหลออกมาเมื่อพลิกดูรูปถ่ายของยาย ด้านหลังรูปมีข้อความสั้นๆ เขียนด้วยลายมือที่คุ้นเคย “รอยยิ้มของยายจะอยู่ในผ้าทุกผืนที่เจ้าทอ”

ในที่สุดฟ้าก็เข้าใจแล้วว่ามรดกที่ยายทิ้งไว้ให้ไม่ใช่แค่กี่ทอผ้าหรือเส้นด้ายหลากสี แต่เป็นหัวใจที่แข็งแกร่งและรอยยิ้มที่ไม่เคยจางหายไปกับกาลเวลา รอยยิ้มที่เกิดจากความเข้าใจในชีวิตและมีความสุขกับการได้สร้างสรรค์สิ่งดีๆ ให้กับผู้อื่น

เช้าวันรุ่งขึ้น เสียงกี่ทอผ้าก็ดังขึ้นอีกครั้งจากใต้ถุนบ้านของฟ้า เสียงกระทบกันของกระสวยและพิมดั่งเป็นจังหวะสม่ำเสมอเหมือนเสียงดนตรี ชับกล่อมให้ลมหนาวแรกของปีดูอบอุ่นขึ้นนิดตา ฟ้ากำลังทอผ้าผืนแรกของเธอ ลวดลายที่เธอเลือกทอไม่ใช่ลายโบราณที่สลับซับซ้อน แต่เป็นลายง่ายๆ ที่เธอออกแบบเอง เป็นลายของใบไม้เล็กๆ ที่กำลังผลิใบใหม่ท่ามกลางลมหนาว เป็นสัญลักษณ์ของการเริ่มต้นใหม่

เธอยังไม่รู้ว่อนาคตข้างหน้าจะเป็นอย่างไร แต่ตอนนี้เธอรู้แล้วว่าเธอไม่ได้ตัวคนเดียว เธอยังมีมรดกแห่งรอยยิ้มของยายเป็นเครื่องนำทาง และไม่ว่าเส้นทางชีวิตจะพาเธอไปเจอกับอะไร เธอก็พร้อมที่จะเผชิญหน้ากับมันด้วยหัวใจที่สงบและรอยยิ้ม...รอยยิ้มที่จะไม่หายไป เหมือนกับไออุ่นของแสงแดดยามเช้าในวันต้นฤดูหนาว

บทที่ 10 กรอบรูปเก่าในบ้านไม้ริมคลอง

เสียงลมพัดเอื่อยๆ หอบเอาความเย็นและกลิ่นไอดินจางๆ จาก
พื้นน้ำในคลองบางหลวงลอยมาปะทะใบหน้าอย่างแผ่วเบา แสงแดด
ยามบ่ายแก่ๆ ที่เริ่มอ่อนแรง ทอดตัวเป็นลำยาวเนืองๆ สาดส่องลอด
ผ่านช่องหน้าต่างบานกระทุ้งของบ้านไม้สักทรงไทยหลังหนึ่ง แสงสี
เหลืองนวลนั้นอาบไล่ไปทั่วห้องโถงกว้างที่จัดวางเครื่องเรือนน้อยชิ้น
แต่ดูอบอุ่นและเต็มไปด้วยร่องรอยของกาลเวลา กระทั่งลงบน
กรอบรูปไม้สักกลุ่ลายพุดตานอันวิจิตรบรรจงที่แขวนอยู่อย่างโดดเด่น
เป็นสง่าบนฝาผนังปีกไม้ที่ขึ้นเงา มันคือสิ่งเดียวที่ดูจะขัดแย้งกับ
บรรยากาศโดยรอบ เพราะในกรอบรูปอันงดงามนั้นกลับว่างเปล่า ไม่มี
ภาพวาดทิวทัศน์หรือรูปถ่ายบุคคลใดๆ ประดับอยู่เลย มีเพียงแผ่น
กระจกใสที่สะท้อนภาพห้องทั้งห้องไว้ภายในอย่างชัดตรง

แก้ว หญิงสาววัยยี่สิบปลายๆ ในชุดผ้าฝ้ายเรียบง่ายสีคราม นั่ง
พับเพียบอยู่บนพื้นไม้ขัดมันที่เย็นเฉียบ เธอเหม่อมองกรอบรูปนั้นด้วย

ความสงสัยที่ฉายชัดในแวตาคู่สวยที่ดูอิดโรย เธอเพิ่งเดินทางจากเมืองกรุงที่สับสนวุ่นวายและเต็มไปด้วยการแข่งขันอันไร้จุดสิ้นสุดเพื่อมาเยี่ยมลุงจัน ชายชราผู้เป็นเจ้าของบ้านไม้ริมคลองหลังนี้และเป็นเพื่อนเก่าแก่ของพ่อเธอ ความเหนื่อยล้าจากการทำงานหนักและการวิ่งตามความคาดหวังของสังคมทำให้เธอโหยหาความสงบและต้องการคำแนะนำดีๆ จากผู้ใหญ่ที่เธอเคารพรักเหมือนญาติผู้ใหญ่คนหนึ่ง ที่นี่ คือที่หลบภัยใจกลางความสับสนของเธอ

“ลุงจันคะ กรอกรูปนั้น สวยจังเลยคะ แต่ทำไมมันถึงว่างเปล่าแบบนั้นล่ะคะ” แก้วเอ่ยถามขึ้นในที่สุด เสียงของเธอเบาหวิวราวกับกลัวว่าจะไปทำลายความเงียบอันสงบสุขระหว่างที่เธอกับลุงจันกำลังละเลียดจิบชาใบหม่อนหอมกรุ่นจากถ้วยกระเบื้องเคลือบใบเล็ก

ลุงจัน ชายชราในวัยเจ็ดสิบเศษผู้มีรอยยิ้มอบอุ่นประดับใบหน้าอยู่เสมอ ละสายตาจากเรือขายก๋วยเตี๋ยวที่กำลังพายเอื่อยๆ ผ่านหน้าบ้านไปช้าๆ หันมายิ้มให้หลานสาวนอกไส้อย่างอ่อนโยน รอยย่นรอบดวงตาของท่านดูลึกล้ำไปด้วยเรื่องราวและประสบการณ์ชีวิตที่ผ่านมาอย่างโชกโชน “อ้อ กรอกรูปนั้นนะรี” ท่านทอดเสียงยาวเนิบนาบ มีจังหวะราวกับกำลังจะเริ่มเล่านิทานเรื่องโปรด “มันไม่ได้ว่างเปล่ามาตั้งแต่แรกหรอกนะ มันเคยมีรูปอยู่ข้างใน เป็นรูปความฝันที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของลุงเลยล่ะ”

แก้วขยับตัวเข้าไปใกล้ขึ้นอีกนิด ดวงตาที่เคยหม่นหมองกลับเป็นประกายด้วยความสนใจใคร่รู้ “ความฝันอะไรเธอคะลุง เล่าให้แก้วฟังหน่อยได้ไหมคะ แก้วอยากฟัง”

ลุงจันหัวเราะเบาๆ ในลำคอ เสียงหัวเราะของท่านแหบพร่าแต่กังวานไปด้วยความเมตตา “มันเป็นความฝันมๆ แล้งๆ สมัยที่ลุงยังเป็นหนุ่มแน่นเลือดร้อนนั่นนะ ตอนนั้นลุงอยากจะเป็นเจ้าของสวนผลไม้ที่ใหญ่ที่สุดในย่านตลิ่งชันนี้ให้ได้ อยากจะมีเรือขนส่งผลไม้เป็นของตัวเอง วาดภาพเอาไว้ในหัวสวายหฺรูเลยนะว่าจะต้องร่ำรวย มีชื่อเสียง เป็นที่นับหน้าถือตาของผู้คนในบางกอก”

ท่านเล่าต่อด้วยน้ำเสียงราบเรียบราวกับสายน้ำในคลองยามไร้คลื่นลม “ลุงถึงกับไปจ้างจิตรกรฝีมือดีที่ทำพระจันทร์วาดภาพสวนผลไม้ในจินตนาการของลุงขึ้นมา เป็นภาพสวนส้มเขียวหวานที่กว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา มีร่องน้ำตัดผ่านเป็นระเบียบ มีบ้านหลังใหญ่โตอยู่กลางสวน มีเรือลำอ้วนๆ จอดรออยู่ที่ท่าน้ำเพื่อจะขนส้มไปขายที่ปากคลองตลาด ลุงเอารูปวาดใบนั้นใส่ไว้ในกรอบนี้ มองมันทุกวันเพื่อเป็นแรงผลักดันให้ตัวเอง ลุงทำงานหามรุ่งหามค่ำ เก็บหอมรอมริบทุกบาททุกสตางค์ ไม่เคยได้หยุดพัก ไม่เคยได้มองดูความสวยงามของดอกไม้ริมทางหรือรอยยิ้มของคนรอบข้างเลย เพราะมัวแต่มองไปที่ภาพฝันอันสวายหฺรูในกรอบสี่เหลี่ยมนั้น”

“แล้ว แล้วลุงก็ทำสำเร็จใช้ไหมคะ” แก้วถามอย่างตื่นเต็นระคนชื่นชม เธอจินตนาการภาพลุงจันในวัยหนุ่มที่เต็มไปด้วยพลังและความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้า

ลุงจันส่ายหน้าช้าๆ รอยยิ้มจางหายไปจากใบหน้าชั่วครู่ แหวดอาหม่นแสงลงเล็กน้อยเมื่อนึกถึงอดีต “เปล่าเลย สวรรค์คงอยากจะสอนอะไรลุงสักอย่าง มีอยู่ปีหนึ่งเกิดอุทกภัยครั้งใหญ่ในกรุงเทพฯ น้ำเหนือไหลบ่ามาอย่างรวดเร็วและรุนแรงอย่างที่ไม่มีการคาดคิด สวนส้ม

เล็กๆ ที่ลู่เพิงจะลงแรงลงเงินเก็บทั้งหมดในชีวิตไปได้ไม่นาน จมหายไปกับสายน้ำสีขุ่นคลั่กในเวลาไม่กี่วัน ทุกอย่างเสียหายจนหมด ลุงเหลือแต่ตัวกับหนี้สินก้อนเล็กๆ ตอนนั้นลุงเสียใจมาก รู้สึกเหมือนโลกทั้งใบพังทลายลงตรงหน้า”

แกว์รู้สึกใจหายวาบไปกับเรื่องราวของลุงจัน เธอสัมผัสได้ถึง ความเจ็บปวดและความผิดหวังที่ท่านต้องเผชิญในอดีต มันช่างหนักหนาสาหัสเหลือเกินสำหรับชายหนุ่มคนหนึ่งที่มีความฝันเต็มเปี่ยม

“หลังจากน้ำลด ลุงกลับมาที่บ้านหลังนี้พร้อมกับความว่างเปล่า” ลุงจันเล่าต่อ “สิ่งแรกที่ลุงทำคือการปลดกรอบรูปนี้ลงมา เอารูปวาดสวนสวรรค์ของลุงออกไปเผาทิ้งด้วยความรู้สึกโกรธและสิ้นหวัง จากนั้นลุงก็แขวนกรอบรูปเปล่าๆ กลับไปที่เดิม แล้วก็นั่งมองมันอยู่อย่างนั้นเป็นวันๆ เหมือนคนเสียสติ จนกระทั่งวันหนึ่ง วันที่ลุงเกือบจะยอมแพ้ต่อทุกสิ่ง ลุงสังเกตเห็นอะไรบางอย่างในความว่างเปล่านั้น เงาสะท้อนในกระจกของกรอบรูป”

“เงาสะท้อนหรือคะ” แก้วทวนคำอย่างไม่เข้าใจ

“ใช่ เงาสะท้อน” ลุงจันพยักหน้าช้าๆ “ในกระจกนั้น ลุงไม่ได้เห็นภาพสวนผลไม้ที่ล่มสลายอีกต่อไป แต่ลุงเห็นภาพจริงที่อยู่ตรงหน้า ลุงเห็นบ้านไม้หลังนี้ที่ยังคงตั้งอยู่ เห็นคลองบางหลวงที่ยังคงไหลเอื่อยเหมือนเช่นเคย เห็นเพื่อนบ้านที่พายเรือเอาข้าวปลาอาหารมาแบ่งปันด้วยความเป็นห่วง เห็นรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยความกำลังใจของป้าสมร

ภรรยาของลุงที่คอยอยู่เคียงข้างไม่เคยห่าง และที่สำคัญที่สุด ลุงเห็นเงาสะท้อนของตัวเองที่ยังมีลมหายใจอยู่”

น้ำเสียงของลุงจันเริ่มมีแววของความสุขและประกายแห่งการค้นพบ “วันนั้นเองที่ลุงได้เรียนรู้บทเรียนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต ว่าภาพความฝันสวยหรูที่ลุงเคยยึดติดมาตลอด มันเหมือนม่านที่บิดบังภาพความจริงที่สวยงามไม่แพ้กันซึ่งอยู่รอบตัวเราไปเสียหมด ความสุขที่แท้จริงมันไม่ได้อยู่ในกรอบสี่เหลี่ยมแคบๆ บนฝาผนัง แต่มันคือทุกสิ่งทุกอย่างที่สะท้อนอยู่ในนั้นต่างหาก คือชีวิต คือความเป็นจริงที่เราได้สัมผัสในทุกๆ ลมหายใจ”

แก้วนึ่งอิงไปกับสิ่งที่ได้ยิน เธอค่อยๆ หันกลับไปมองกรอบรูปเก่าที่ว่างเปล่าที่นั่นอีกครั้ง แต่คราวนี้เธอมองเห็นด้วยสายตาที่เปลี่ยนไป ในความว่างเปล่าที่เคยเห็น บัดนี้เธอกลับมองเห็นภาพสะท้อนอันมีชีวิตชีวา ในนั้นมีเงาของตัวเองเองที่นั่งอยู่ข้างๆ ลุงจัน มีภาพบ้านไม้ที่ดูอบอุ่นและปลอดภัย มีภาพสายน้ำในคลองที่สงบนิ่งแต่ไม่เคยหยุดไหล และมีภาพของแสงแดดยามบ่ายที่กำลังจะลาลับขอบฟ้า ทอประกายสีทองระยิบระยับจับตา

“แล้วทำไมลุงถึงไม่หารูปอื่นมาใส่แทนละคะ อย่างน้อยก็รูปของป้าสมร” แก้วยังคงสงสัย

นี่คือจุดหักมุมเล็กๆ ที่ลุงจันเตรียมไว้สำหรับบทสนทนาี้โดยเฉพาะ “ใครว่ามันว่างเปล่าละ” ท่านยิ้มกว้างอย่างมีเลศนัย “หลานลองมองดูดีๆ สิ ทุกๆ วัน ทุกๆ เวลา ภาพในกรอบนี้มันไม่เคยหยุดนิ่งหรือซ้ำเดิมเลยนะ เมื่อเข้ามันเป็นภาพพระอาทิตย์ขึ้นริมคลองที่

งดงามจับใจ

ตอนนี้มันเป็นภาพหลานสาวที่น่ารักของลุงที่มาเยี่ยมเยียนพร้อมกับคำถามดีๆ เดี่ยวพอดกเย็น มันก็จะเป็นภาพของหมู่ดาวและดวงจันทร์ที่ส่องสว่าง หรือบางคืนก็อาจจะจะเป็นภาพของหิ่งห้อยตัวน้อยที่บินว่อนอยู่ริมน้ำ สร้างความสว่างไสวในความมืด”

ลุงจันหยุดพูดไปครู่หนึ่ง จิบชาอีกอึก ก่อนจะกล่าวสรุปด้วยน้ำเสียงที่เปี่ยมด้วยพลังแห่งแรงบันดาลใจ “ชีวิตก็เหมือนกรอบรูปที่ว่างเปล่านี้แหละนะแก้ว เราไม่จำเป็นต้องมีภาพความฝันอันยิ่งใหญ่เพียงภาพเดียวมาแขวนไว้ให้ยึดติดตลอดไป เราสามารถปล่อยให้ชีวิตได้สะท้อนภาพความสุขเล็กๆ น้อยๆ ที่เกิดขึ้นในแต่ละวันได้เสมอ ความงดงามที่แท้จริงของชีวิตไม่ได้อยู่ที่ภาพสุดท้ายที่เราพยายามจะใส่เข้าไปในกรอบ แต่อยู่ที่ภาพจริงที่เปลี่ยนแปลงไปในทุกๆ ขณะที่เราได้มีโอกาสชมมันต่างหาก จึงมีความสุขกับภาพที่สะท้อนอยู่ตรงหน้าในวันนี้ เพราะพรุ่งนี้ มันก็จะเป็นภาพใหม่ที่ไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว”

แก้วรู้สึกเหมือนมีแสงสว่างวาบขึ้นในใจ ความสับสนวุ่นวายที่เคยแบกมาจากเมืองกรุงค่อยๆ จางหายไปเหมือนหมอกยามเช้าที่ถูกแสงตะวันสาดส่อง เธอเข้าใจแล้วว่าที่ผ่านมามีแต่วิ่งไล่ตามภาพฝันสำเร็จรูปที่สังคมและคนรอบข้างวาดไว้ให้ จนหลงลืมที่จะมองหาและชื่นชมความสุขที่เรียบง่ายซึ่งเกิดขึ้นรอบตัวเธอในทุกๆ วัน กรอบรูปเก่าในบ้านไม้ริมคลองบัดนี้ไม่ได้ว่างเปล่าอีกต่อไปในสายตาของเธอ แต่มันเต็มเปี่ยมไปด้วยเรื่องราว ความหมาย และแรงบันดาลใจอันลึกซึ้ง ที่เธอจะขอเก็บไว้ในบานกระจกแห่งหัวใจของเธอ ตลอดไป

บทที่ 11 หมอกตอนเช้าบนยอดเขา การตัดสินใจ ในความไม่แน่นอน

เสียงลมหวีดหวิวที่ลอดผ่านช่องหน้าต่างของกระท่อมไม้ปลูกผมให้ตื่นจากภวังค์ แสงอาทิตย์ยามเช้าที่ควรจะสาบส่องเข้ามาใกล้ถูกบดบังด้วยม่านหมอกหนาที่บจนมองไม่เห็นสิ่งใดนอกหน้าต่าง ผมลุกจากเตียงนอนที่ทำจากไม้ไผ่เรียบง่าย สัมผัสได้ถึงความเย็นเยียบของอากาศที่ลอยอวลอยู่ในห้อง ผมเดินไปหยุดยืนที่ระเบียงไม้เก่าๆ ที่ยื่นออกไปสู่ความว่างเปล่าเบื้องหน้า ที่นี่คือยอดดอยสูงแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงราย ที่ซึ่งทะเลหมอกกว้างไกลสุดลูกหูลูกตาควรจะเป็นรางวัลของการเดินทางอันยาวนาน แต่ในเช้าวันนี้ มันกลับดูเหมือนกำแพงสีขาวขุ่นที่กั้นผมออกจากโลกทั้งใบ เป็นความขาวที่เจียบงันและเยือกเย็นจนน่าใจหาย

ผมชื่อ ‘นนท์’ ชายหนุ่มวัยสามสิบสองปีที่เพิ่งหาญกล้าลาออกจากตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายการตลาดในบริษัทข้ามชาติแห่งหนึ่งใน

กรุงเทพฯ ทั้งเงินเดือนหลักหลัก โบ๊ตส์ก้อนโต และอนาคตที่ใครต่อใครต่างบอกว่าปูทางไว้อย่างสวยหรู เพื่อมาเริ่มต้นชีวิตใหม่กับการทำโสมสเตย์เล็กๆ บนดอยแห่งนี้ การตัดสินใจครั้งนั้นเหมือนการกระโดดลงมาจากหน้าผาโดยไม่รู้ว่าจะเบื้องล่างมีอะไรรองรับ ผมแบกรับความหวัง ความฝัน และความกลัวไว้บนบ่าเพียงลำพัง เดินขึ้นเขาในคืนเดือนมืดที่ไม่เห็นแม้แต่แสงดาวนำทาง ทุกย่างก้าวคือความไม่แน่นอน ทุกเสียงในหัวตะโกนถามว่าผมทำถูกแล้วหรือ ความทรงจำเกี่ยวกับชีวิตในเมืองกรุงยังคงตามหลอกหลอนผมในบางครั้ง ภาพของเพื่อนร่วมงานที่กำลังเฉลิมฉลองความสำเร็จในห้องประชุมติดแอร์เย็นฉ่ำ เสียงหัวเราะในวงสนทนาที่บาร์หุบเขาที่ผมนเคยเป็นส่วนหนึ่ง และความสับสนของชีวิตเมืองที่ผมทิ้งไว้เบื้องหลัง ทั้งหมดนั้นถ้าโถมเข้ามาในความคิด ทำให้หัวใจของผมสั่นไหวอย่างช่วยไม่ได้

“พินันท์ ตื่นแล้วเหอะคะ” เสียงใสๆ ของ ‘ฟ้า’ หญิงสาวชาวปกากะญอ หุ่นส่วนชีวิตและธุรกิจคนสำคัญของผมดังขึ้นจากข้างหลัง เธออยู่ในชุดผ้าทอมือพื้นเมืองสีสดใส กำลังบรรจุจันทน์ในภาชนะที่ส่งกลิ่นหอมกรุ่นลงในแก้วเซรามิกสองใบ กลิ่นหอมของเมล็ดกาแฟอาราบิก้าที่คั่วเองกับมือผสมกับกลิ่นไอดินและใบไม้ชื้นๆ ลอยมาปะทะจมูก ปลูกให้ผมตื่นเต็มตาจากความง่วงงุน

“ตื่นนานแล้วละฟ้า มัวแต่ยืนดูหมอก” ผมตอบพลางรับแก้วกาแฟอุ่นๆ มาถือไว้ในมือ ไอน้ำจากแก้วค่อยๆ ซึมผ่านฝ่ามือเข้าสู่ร่างกาย ช่วยคลายความหนาวเย็นที่ปลายนิ้วได้บ้าง “วันนี้หมอกหนาจังเลยนะ มองไปทางไหนก็ขาวไปหมด”

“สวยดีออกค่ะ เหมือนปุยนุ่นเลย” ฟ้าพูดพลางยิ้ม ดวงตาของเธอทอประกายสดใสไม่ต่างจากทุกวันนี้ เธอมองม่านหมอกนั้นด้วยสายตาที่เปี่ยมด้วยความชื่นชม ไม่ใช่ความกังวลเหมือนผม “ฟ้าชอบหมอกแบบนี้ มันทำให้เรารู้สึกเหมือนได้อยู่กับตัวเองจริงๆ ได้ฟังเสียงหัวใจตัวเองชัดขึ้น”

“สวยเธอ” ผมทวนคำเบาๆ จิบกาแฟรสหอมเปรี้ยวที่ฟ้าบรรจงชงลงคอ “พิกลับรู้สึกเหมือนมันกำลังจะกลืนเราเข้าไปทั้งเป็นมากกว่าทุกอย่างมันดูเลือนราง ไม่แน่นอนไปหมดเลยฟ้า เหมือนอนาคตของ ‘บ้านอิงดอย’ ของเรตอนนี้”

ในที่สุด ความกังวลที่ผมพยายามกดมันไว้ในส่วนลึกของหัวใจก็หลุดรุดออกมาจนได้ ตลอดหกเดือนที่ผ่านมา เราทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่างที่เรามี ทั้งร่างกาย แรงใจ และเงินเก็บก้อนสุดท้ายในชีวิต ไปกับการซบชีวิตบ้านไม้เก่าๆ ของยายฟ้าให้กลายเป็นโฮมสเตย์ในฝัน เราลงมือทำกันเองเกือบทุกอย่าง ตั้งแต่ทาสี ซัดพื้น ไปจนถึงการจัดสวนเล็กๆ หน้าบ้าน แต่จนถึงวันนี้ บ้ายไม้เล็กๆ ที่ผมแกะสลักด้วยมือว่า ‘บ้านอิงดอย’ ยังคงรอคอยการมาเยือนของแขกคนแรกอย่างเจียบเหงา ความฝันที่เคยวาดไว้ในกระดาษเริ่มถูกกัดกร่อนด้วยความจริงอันโหดร้าย เหมือนกับยอดเขาที่ถูกหมอกหนาปกคลุมจนมองไม่เห็นทิศทาง

ฟ้าไม่ได้พูดอะไร เธอเพียงแค่เดินมายืนข้างๆ แล้ววางมือลงบนบ่าของผมเบาๆ เป็นการปลอบโยนที่อบอุ่นและไม่ต้องใช้คำพูดใดๆ เรายืนเจียบๆ กันอยู่ครู่ใหญ่ ปลอ่ยให้เสียงของธรรมชาติรอบตัวทำหน้าที่

ของมัน เสียงนกเล็กๆ เริ่มส่งเสียงร้องเจื้อยแจ้วจากพุ่มไม้ใกล้ๆ ราวกับจะให้กำลังใจ

“พื้นที่จำเรื่องที่พ่อหลวงเคยเล่าให้ฟังได้ไหมคะ เรื่องของพรานป่าที่หลงทางในสายหมอก” ฟ้าทำลายความเจ็บช้ำด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวล

ผมพยักหน้าช้าๆ พ่อหลวงเป็นผู้ใหญ่บ้านที่ชาวบ้านทุกคนให้ความเคารพนับถือ ท่านเป็นเหมือนปราชญ์ชาวบ้านที่มักจะมีเรื่องเล่าเปี่ยมแง่คิดมาสอนใจเราเสมอ เรื่องเล่าของท่านเรียบง่าย แต่ลึกซึ้งเสมอ

“พรานป่าคนนั้นเดินหลงอยู่ในป่าลึกที่เต็มไปด้วยหมอกหนาเป็นวันๆ เขามองไม่เห็นอะไรเลยนอกจากสีขาวโพลนรอบตัว หัวใจของเขาเริ่มสั่นคลอน ความหวังเริ่มริบหรี่ เขาคิดว่าตัวเองคงต้องจบชีวิตลงในป่าแห่งนี้แน่” ฟ้าเล่าด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลแต่หนักแน่น “เขาพยายามเพ่งมองไปข้างหน้าเท่าไร ก็เห็นแต่ความว่างเปล่า ยิ่งเดินก็ยิ่งหลงทาง จนในที่สุดเขาก็เหนื่อยและท้อจนหมดแรง เขาทรุดตัวลงนั่งไต่ต้นไม้ใหญ่ ตัดสินใจที่จะยอมแพ้ต่อโชคชะตา”

“แต่แล้วในขณะที่กำลังจะสิ้นหวัง ในความเจ็บช้ำนั้นเอง เขาก็ถูกคิดขึ้นมาได้ว่า ถึงแม้ดวงตาจะมองไม่เห็นเส้นทาง แต่เขายังมีประสาทสัมผัสอื่นอยู่ เขาหลับตาลง ปล่อยให้ความมืดเข้ามาแทนที่ความขาวโพลน แล้วเริ่มใช้หูฟังเสียงนกและเสียงลมที่พัดผ่านใบไม้ ใช้จมูกดมกลิ่นดิน กลิ่นดอกไม้ป่า และใช้เท้าเปล่าสัมผัสความชื้นของพื้นดินเพื่อหาทิศทางของแหล่งน้ำ”

ผมหลับตาลงตามคำบอกเล่าของฟ้า ลองจินตนาการเป็นพรานป่าคนนั้น ความเจียบส่งตรอบตัวดูเหมือนจะดังขึ้นมาในบัดดล ผมได้ยินเสียงนกเล็กๆ ร้องเพลงอยู่ไม่ไกล ได้กลิ่นกาแฟในมือชดขึ้น ได้กลิ่นดินขึ้นๆ ที่ระเบียง และสัมผัสได้ถึงลมเย็นๆ ที่พัดมาปะทะใบหน้า

“ในที่สุด เขาก็เดินออกจากร้านหมอกนั้นมาได้ ไม่ใช่ด้วยการปีนเฟ้งมองไปข้างหน้า แต่ด้วยการหยุดนิ่งและเชื่อมั่นในสัญชาตญาณ และทุกประสาทสัมผัสที่เขามี” ฟ้าสรุป “บางที...การตัดสินใจในความไม่แน่นอน ก็อาจจะไม่ใช่การพยายามมองให้เห็นทางข้างหน้าจนชัดเจน แต่เป็นการเรียนรู้ที่จะก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างมั่นคง แม้จะมองไม่เห็นอะไรเลยก็ตาม เหมือนที่พี่ตัดสินใจมาที่นี่ไงคะ พี่ไม่เห็นภาพโฮมสเตย์ที่เสร็จสมบูรณ์ตั้งแต่วันแรก แต่พี่เชื่อมั่นในภาพฝันนั้น”

คำพูดของฟ้าเหมือนกุญแจดอกเล็กๆ ที่ไขเข้าไปในห้องหัวใจที่ปิดตายของผม จริงสินะ...ที่ผ่านมามัวแต่กังวลกับอนาคตที่มองไม่เห็น มัวแต่คาดหวังให้ทุกอย่างเป็นไปตามแผนที่วางไว้ในกระดาษ จนลืมไปว่าแก่นแท้ของการเดินทางครั้งนี้คือ ‘ความเชื่อ’ ไม่ใช่ ‘ความชัดเจน’ ผมเชื่อในความฝัน เชื่อในตัวฟ้า และเชื่อในเส้นทางที่ผมเลือกเดิน

ผมหันไปมองหน้าฟ้า ผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่มีหัวใจแข็งแกร่งเกินใคร “ขอบคุณนะฟ้า ขอบคุณจริงๆ”

ทันใดนั้นเอง ราวกับสวรรค์ได้ยินคำขอบคุณของผม สายลมระลอกหนึ่งพัดผ่านมาอย่างแผ่วเบา หอบเอามวลหมอกหนาทึบให้

ค่อยๆ เคลื่อนตัวอย่างช้าๆ เผยให้เห็นภาพหุบเขาเบื้องล่างที่อาบด้วยแสงสีทองของดวงอาทิตย์ยามเช้าที่ละน้อย มันเป็นภาพที่งดงามเกินกว่าจะบรรยายเป็นคำพูดได้ ทะเลหมอกที่เคยดูเหมือนกำแพงอันน่ากลัว บัดนี้กลับกลายเป็นเพียงพรมสีขาวนุ่มที่ปูรองรับทิวทัศน์อันตระการตาของขุนเขาที่สลับซับซ้อน แสงสีทองส่องกระทบหยาดน้ำค้างบนใบหญ้าจนเป็นประกายระยิบระยับ

ผมกับฟ้ายืนนิ่งตะลึงในความงามนั้น และในวินาทีเดียวกันนั้นเอง เสียงโทรศัพท์มือถือของผมที่เจียบมาหลายสัปดาห์ก็ดังขึ้น เป็นเบอร์โทรที่ไม่คุ้นเคยจากกรุงเทพฯ

“สวัสดีครับ บ้านอิงดอยโฮมสเตย์ครับ” ผมกรอเสียงลงไปพยายามเก็บความตื่นเต้นไว้ในใจ

“สวัสดีค่ะ พอดีเห็นรีวิวในเพจท่องเที่ยวเพจหนึ่งค่ะ ไม่แน่ใจว่าใช่ที่เดียวกันกับที่เขาบอกว่าเจ้าของทิ้งเงินเดือนเป็นแสนมาทำโฮมสเตย์หรือเปล่าค่ะ” เสียงจากปลายสายถามกลับมาด้วยความอยากรู้

ผมกับฟ้ามองหน้ากันอย่างประหลาดใจ เราไม่เคยบอกเรื่องนี้กับใคร หรือให้ใครมารีวิวให้เลย “เอ่อ...น่าจะใช่ครับ” ผมตอบกลับไปพลางนึกสงสัย

“ดีจังเลยค่ะ พอดีพี่กับเพื่อนๆ กำลังหาที่พักที่สงบๆ แล้วก็ประทับใจเรื่องราวของคุณมาก ไม่ทราบว่าช่วงสุดสัปดาห์นี้พอจะรับลูกค้ากลุ่มเล็กๆ สักสี่คนได้ไหมค่ะ”

หัวใจของผมพองโตจนแทบจะระเบิดออกมา “ได้สิครับ ยินดีเลย ครับ”

หลังจากวางสาย ผมยังคงยืนนิ่งอยู่กับความรู้สึกมหัศจรรย์นั้น ผมไม่รู้หรือว่าใครเป็นคนเขียนรีวิวนั้น หรือเพราะเหตุใดเรื่องราวของเราจึงเดินทางไปถึงใครบางคนได้ แต่ผมได้เรียนรู้แล้วว่า ในวันที่หมอกลงจัดที่สุด ไม่ได้หมายความว่าดวงอาทิตย์จะหายไปไหน มันยังคงอยู่ที่เดิม รอเวลาที่เหมาะสมที่จะสาดส่องแสงสว่างลงมาอีกครั้ง เช่นเดียวกับชีวิตคนเรา ในช่วงเวลาที่มีดมนและสับสนที่สุด ขอเพียงเราอย่าเพิ่งหมดหวัง ลองหยุดนิ่งและใช้หัวใจสัมผัส เราอาจจะค้นพบเส้นทางใหม่ๆ ที่ซ่อนอยู่ในความไม่แน่นอนนั้นก็เป็นได้

บางที...การตัดสินใจที่สำคัญที่สุด อาจไม่ใช่การเลือกระหว่างทางซ้ายหรือทางขวา แต่เป็นการตัดสินใจที่จะ ‘ก้าวเดิน’ ต่อไปข้างหน้า ด้วยหัวใจที่เชื่อมั่น แม้ว่าเส้นทางนั้นจะปกคลุมไปด้วยหมอกหนาจนมองไม่เห็นปลายทางก็ตาม เพราะเมื่อหมอกจางลงเมื่อไหร่ เราจะพบว่าทิวทัศน์ที่รอเราอยู่นั้น สวยงามคุ้มค่ากับการรอคอยเสมอ และบางครั้ง การเดินทางในสายหมอกก็อาจจะไม่ได้น่ากลัวอย่างที่คิด หากเรามีใครสักคนเดินอยู่ข้างๆ คอยจับมือและกระซิบเบาๆ ว่า “ไม่เป็นไรนะ”

บทที่ 12 เพลงสุดท้ายใต้ต้นไม้ใหญ่ใจกลาง เมือง

ณ มุมหนึ่งของมหานครที่ไม่เคยหลับใหล แสงสุดท้ายของวัน
ศุภกรกำลังจะอำลาขอบฟ้า ทิ้งไว้เพียงเงาสีเทาที่ทอดตัวยาวไปตามตึก
สูงระฟ้า แต่ได้ร่มเงาของต้นจามจุรียักษ์ที่ยืนหยัดท่ามกลางเวลาอยู่
กลางสวนสาธารณะเล็กๆ ที่ถูกลืม โลกกลับหมุนช้าลง ที่นี่คือ
อาณาจักรของลุงจรัส ชายชราที่ขอสัญญาให้เสียงของมันได้กลายเป็น
ส่วนหนึ่งของสวนแห่งนี้ไปแล้วกว่าสี่สิบปี

เย็นวันนี้ ลุงจรัสมาถึงเร็วกว่าปกติ เขาสูบล้อลำต้นที่หยาบกร้าน
ของเพื่อนผู้เฒ่าขี้เมามากๆ รวากับจะซึมซับความทรงจำทั้งหมดที่เคย
มีร่วมกัน ป้ายประกาศสีขาวที่ผูกติดอยู่กับลำต้นด้วยเชือกฟางเส้น
เล็กๆ แกว่งไกวไปตามแรงลม ข้อความบนนั้นเขียนด้วยตัวอักษรสี
แดงสดบาดตา “ประกาศ: พื้นที่บริเวณนี้จะมีการก่อสร้างทางเชื่อม
รถไฟฟ้าสายใหม่ ขอให้งดใช้พื้นที่ตั้งแต่วันที่...” ลุงจรัสไม่ได้อ่านต่อ

เขารู้ว่ามันหมายความว่าอย่างไร ต้นไม้ต้นนี้ และเวทีการแสดงหนึ่ง
เดียวของเขา กำลังจะกลายเป็นเพียงอดีต

ลุงจรัสทรุดตัวลงนั่งบนม้านั่งประจำตัว เขาวางกล่องซอลงข้างๆ
อย่างแผ่วเบา นิ้วที่เหยียวนั้นแต่ยังคงความมั่นคงค่อยๆ เปิดฝากล่อง
ออก เผยให้เห็นซอฮู้สี่ซั่มที่นอนสงบนิ่งอยู่ภายใน มันคือมรดกชิ้น
เดียวที่พ่อทิ้งไว้ให้ คือเพื่อนที่รับฟังทุกเรื่องราวในชีวิตของเขา และคือ
เครื่องมือที่เปลี่ยนความเจ็บให้กลายเป็นบทเพลง เขาหยิบมันขึ้นมา
ประคองไว้ในอ้อมแขนราวกับเป็นของล้ำค่า หลับตาลง สูดลมหายใจ
ลึก กลืนดินหลังฝนตกเมื่อช่วงบ่ายยังคงอบอวลอยู่ ช่วยให้ใจที่วุ่น
สงบลงได้บ้าง

แล้วเสียงแรกก็ดังขึ้น...ท่วงทำนองที่เขาแต่งขึ้นเองจากเสียง
ของเมืองกรุง มันเริ่มต้นด้วยความสับสนวุ่นวายเหมือนเสียงแตรรถที่
ดังระงมในชั่วโมงเร่งด่วน ก่อนจะค่อยๆ ผ่อนคลายลง กลายเป็นเสียง
ลมที่พัดผ่านใบไม้ เสียงหัวเราะของเด็กๆ ที่เคยวิ่งเล่นไล่จับกันในสวน
แห่งนี้ เสียงกระซิบของหนุ่มสาวที่เคยฝากคำสัญญารักไว้ได้ร่ำไม้นี้
เสียงซอของลุงจรัสไม่ได้เป็นเพียงแค่โน้ตดนตรี แต่มันคือภาพยนตร์
ที่ฉายซ้ำเรื่องราวของผู้คนและสถานที่แห่งนี้

ผู้คนเดินผ่านไปมา บ้างก็หยุดฟังครู่หนึ่งแล้วเดินจากไป บ้างก็
เพียงแค่ชำเลืองมองด้วยความเคยชิน ไม่มีใครรู้ว่าบทเพลงที่ได้ยินใน
วันนี้ คือบทเพลงอำลา คือการแสดงรอบสุดท้ายของศิลปินข้างถนนผู้
ไม่เคยมีใครจดจำชื่อ

ในขณะที่เสียงขอท่อนสุดท้ายกำลังจะจางหายไปใ้อากาศ ‘น้ำมันต์’ หญิงสาวในชุดทำงานที่ดูเหนื่อยล้า ก็ก้าวเข้ามาในสวน เธอ กำลังมองหาที่สงบๆ เพื่อหลีกหนีจากพายุอารมณ์ที่เพิ่งพัดผ่านไปในที่ ประชุม คำพูดของเจ้านายยังคงก้องอยู่ในหู “งานของคุณมันสวยนะ น้ำมันต์ แต่มันไม่มีชีวิต” คำวิจารณ์นั้นกริดสึกลงไปในใจของกราฟิก ดีไซน์เนอร์สาวผู้เคยเปี่ยมด้วยความฝัน เธอมองเห็นความฝันของตัวเองกำลังจะแตกสลายลงตรงหน้า

เธอนั่งลงบนม้านั่งตัวที่ว่างอยู่ ปลอบให้ความเจ็บและความ เขียวชอุ่มของสวนค่อยๆ ปลอบประโลมจิตใจ แล้วเสียงขอของลุงจรัลก็ ดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้เป็นเพลงพื้นบ้านทำนองคุ้นหูที่ย่าของเธอเคยอัม ให้ฟังก่อนนอนในวัยเด็ก ท่วงทำนองที่เรียบง่ายและอบอุ่นนั้นราวกับ สายน้ำเย็นที่ชะโลมลงบนหัวใจที่ร้อนรุ่ม มันปลุกความทรงจำในวัย เยาว์ให้ตื่นขึ้น ภาพของเด็กหญิงตัวเล็กๆ ที่มีความสุขกับการวาดรูป เล่นในสมุดเก่าๆ ผุดขึ้นมาในความคิด ความฝันที่ไม่ซับซ้อน แต่เต็มไปด้วยชีวิตชีวา น้ำตาที่ไม่เคยคิดว่าจะไหล ก็ค่อยๆ เอ่อล้นออกมาจาก ดวงตาทั้งสองข้าง เธอไม่ได้ร้องไห้เพราะเสียใจ แต่ร้องไห้เพราะคิดถึง ตัวตนที่เธอทำหล่นหายไประหว่างทาง

ลุงจรัลเหลือบมองหญิงสาวที่กำลังร้องไห้เสียบๆ เขาส่งยิ้มบางๆ ไปให้ เป็นรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยความเข้าใจ ราวกับจะบอกว่า “ไม่เป็นไรหรอกนะหนู ทุกชีวิตล้วนต้องผ่านพายุฝนมาด้วยกันทั้งนั้น” แล้วเขาก็เริ่มบรรเลงบทเพลงสุดท้ายของคำคืนนี้ เพลงสุดท้าย...ได้ ต้นไม้ใหญ่ใจกลางเมือง

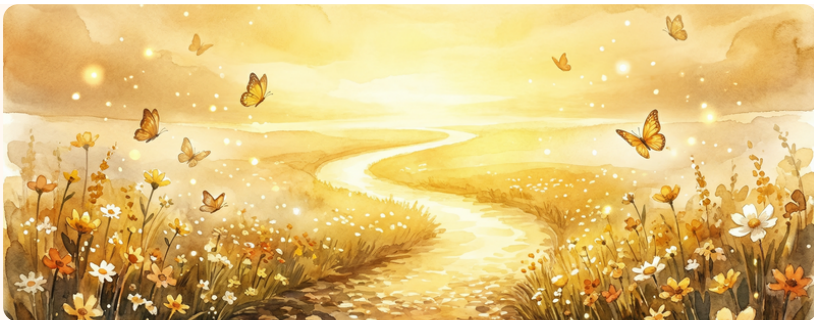
มันเป็นบทเพลงที่ไม่มีชื่อ ไม่มีเนื้อร้อง มีเพียงท่วงทำนองที่เล่าเรื่องราวของการจากลาและการเริ่มต้นใหม่ มันเริ่มต้นอย่างเชื่องช้าและแผ่วเบา เหมือนการยอมรับความจริงอันเจ็บปวด แต่แล้วทำนองก็ค่อยๆ เข้มขึ้นและทรงพลังขึ้น ราวกับเมลิ็ดพันธุ์เล็กๆ ที่กำลังดิ้นรนต่อสู้เพื่อจะเติบโตขึ้นเป็นต้นไม้ใหญ่ให้ได้ เสียงขอไม่ได้เศร้า แต่กลับเต็มไปด้วยความหวัง มันคือการเฉลิมฉลองให้กับการเปลี่ยนแปลงคือการบอกเล่าว่าทุกการสิ้นสุดคือจุดเริ่มต้นของสิ่งใหม่เสมอ

เมื่อเพลงจบลง ความเงียบเข้าปกคลุมทุกอย่างอีกครั้ง มีเพียงเสียงใบไม้ที่เสียดสีกันเบาๆ ราวกับเสียงปรบมือจากเพื่อนผู้ยิ่งใหญ่ที่กำลังจะจากไป น้ำมนต์ลุกขึ้นยืน เธอรู้สึกเหมือนได้เกิดใหม่อีกครั้ง เธอเดินตรงไปหาลุงจรัส ในมือของเธอไม่ได้มีเพียงธนบัตรที่ตั้งใจจะให้ป็นรางวัล แต่ยังมีโทรศัพท์มือถือที่หน้าจอยังสว่างวาบจากการบันทึกวิดีโออยู่

“คุณลุงคะ...หนูอัดเพลงเมื่อกี้ไว้” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงที่ยังสั่นเครือ แต่แวตากลั้มุ่นม่น “หนูทำงานอยู่บริษัทสื่อออนไลน์คะ เรา กำลังมองหาเรื่องราวที่มี ‘ชีวิต’ เพื่อจะส่งต่อแรงบันดาลใจให้ผู้คน หนูขอ...ขอเอาเรื่องราวของคุณลุงกับเสียงเพลงของคุณลุงไปเผยแพร่ได้ไหมคะ”

นี่คือจุดหักมุมที่ไม่มีใครคาดคิด ลุงจรัลมองหน้าหญิงสาวนั่งดวงตาของเขาเป็นประกายวาวโรจน์อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน เขาไม่ได้ตอบเป็นคำพูด แต่พยักหน้าช้าๆ พร้อมกับรอยยิ้มที่กว้างที่สุดในรอบหลายปี เป็นรอยยิ้มที่บอกว่าเรื่องราวของเขาได้ถูกส่งต่อไปยังคนรุ่นใหม่แล้ว

เพลงสุดท้ายได้ต้นไม้ใหญ่ใจกลางเมืองได้จบลงแล้วก็จริง แต่
ท่วงทำนองของมันกำลังจะเริ่มต้นบรรเลงในบทใหม่ที่ยิ่งใหญ่มากกว่าเดิม
เวทีของลุงจอร์ลอาจจะหายไป แต่โลกทั้งใบกำลังจะกลายเป็นเวทีแห่ง
ใหม่ที่ไร้พรมแดน การสิ้นสุดในที่หนึ่ง อาจเป็นเพียงจุดเริ่มต้นที่สวยงาม
ในอีกที่หนึ่งเสมอ และบางที 'ชีวิต' ที่เรตามหา อาจไม่ได้หายไป
ไหน เพียงแต่รอคอยท่วงทำนองที่ใช่มาปลุกให้ตื่นขึ้นอีกครั้งเท่านั้น
เอง

บทส่งท้าย

หนังสือเล่มนี้เดินทางมาถึงหน้าสุดท้ายแล้ว แต่การเดินทางของคุณเพิ่งจะเริ่มต้น ก้อนกรวดทุกก้อนที่คุณเคยสะดุด ทุกเส้นทางที่คุณเคยหลงทาง ทุกน้ำตาที่เคยหลังริน ล้วนเป็นส่วนหนึ่งของบทเพลงชีวิตทั้งดงามและเป็นเอกลักษณ์ของคุณเอง

ขอให้ทุกก้าวที่คุณเดินต่อจากนี้ เปี่ยมไปด้วยความหวัง ความกล้าหาญ และความเชื่อมั่นว่า ฝันของคุณนั้นเดินได้จริง ขอเพียงคุณไม่หยุดก้าว

ด้วยรักและแรงบันดาลใจ

ลุงดี inspiration